BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

16

HAFTALIK GAZETE

14 Haziran 1979 Yıl : 1 10 TL.

16 HAZİRAN

İŞÇİ SINIFININ HER TÜR, BASKI ZULÛM ve SÖMÜRÜ YE KARŞI MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELT TİĞİ GÜNDÜR

EMEKÇİ HALKIN SIRTINA YENİ YÜKLER YÜKLENİRKEN

MAYIS ayının son gününde, neredeyse iki yılı aşkın süredir kurtarıcı gibi beklenen IMF onayının, alınabileceği yani Türkiye'ye dış kredi ve yardım olanaklarının açılacağı belli oldu. CHP ağırlıklı hükümet, IMF'in üzerinde direttiği tüm konularda verebileceği en büyük ödünü vermiş. Türkiye'yi uluslararası finans kuruluşlarına, yani özünde emperyalizme kıskıvrak bağlamıştı. Mayıs'ın 30'unda Paris'te OECD merkezinde yapılan toplantının ilk gününde yardımın adı da kondu. Çeşitli bankalar, finans kuruluşları ve Dünya Bankası Türkiye'ye toplam 1 milyar 456 milyonluk taze para ve kredi veriyor, 2 milyar 400 milyon dolarlık Döviz Çevrilebilir Mevduat borcunu da şimdilik erteliyorlardı.

Ancak, hükümet ve yardımdan aslan payını koparmaya çalışan büyük sermaye çevreleri açısından bu «müjdeli» haber, herşeyin bittiği anlamına gelmiyordu. Haziran ayının ilk haftası boyunca devam eden toplantı ve görüşmelerde, Türkiye'nin «ayrıntı» denen pek çok önemli konuda emperyalizmin istediği ödünlerin tümüne «evet» demesi, evet demekle yetinmeyip işi sağlama bağladığını kanıtlaması, yani kısaca IMF'de simgeleşen emperyalizmi ekonomik bağımlılığının tam olduğuna kesinlikle inandırması gerekiyordu. Maliye Bakanı ve Paris'teki Türkiye heyetinin tüm hafta boyunca yaptığı bu oldu.

Yardımın kesinleşmeye yaklaştığının bir başka belirtisi, ne zamandır Hükümeti yardım alamadığı için beceriksizlikle suçlayan Demirel'in, bu defa, alınacak yardımın piyasayı altüst edeceği yolunda propagandaya başlamasıydı. Öte yandan büyük sermaye çevrelerinde taze para ve kredilerden aslan payını alma, bu yolda hükümete baskı yapma savaşımı da başladı. İşbirlikçi temelci sermaye, henüz yardım gelmeden paylaşım kavgasına düşmüştü.

IMF kısaca, kalkınma hızını düşürüp; işçi ücretlerini ve köylülere ödenecek taban fiyatları düşük tutun, devlet sektörünün ürettiği tüketim mallarına zam yapın; yerli büyük sermaye ve yabancı sermayeye daha geniş alan tanıyın, destekleyin; devalüasyon yapın, yani Türk parasının değerini düşürün; ve de en önemlisi, bundan böyle ekonomi politikanızı borç veren yabancı devletlerin onayından geçirtin, onların gösterdikleri doğrultudan bir milim sapmayın diyor. Bütün bunların tek cümle ile özetlenmesi ise: «Ekonomik alanda az buçuk bir bağımsızlığınız kalmışsa, onu da emperyalizme teslim edin»dir. Ve işte, bugün, «Aman yardım geliyor, nihayet bu bunalım, bu darlıklar bitecek» diye sevinilen şey, aslında Türkiye'nin yeni bir kapitülasyon dönemine sokulmasıdır.

Öte yandan, bunca «sevinç» yaratan ve beklentilere, umutlara yol açan yardım'ın, anlaşma olsa bile, öyle kolay kolay gelmeyeceği, Temmuz'dan önce işlemlerin tamamlanamayacağı hayatlarını bu yardıma bağlamışlar için Haziran'ın ilk haftasının en kötü haberi oldu. Hafta sona ererken, Hürriyet gazetesi, «Maliye Bakanı kalbi umutla dolu elleri ise boş döndü başlığını atıyordu.

EKONOMİK YARDIM GÖLGESİNDE BİR NATO TOPLANTISI

Bir rastlantı mı, yoksa emperyalizmin ekonomik, askersel çok yönlü saldırısının planlı bir sonucu olarak mı, NATO Dışişleri Bakanları toplantısı OECD ülkeleriyle yapılan toplantıyla aynı güne rastladı. 30 Mayıs'ta açılan ve Dışişleri Bakanı Gündüz Ökçün'ün katıldığı toplantının ilk gününde OECD toplantısının nasıl sonuç vereceği adım adım izlendi.

EKONOMİK YARDIMIN FATURASI

İran'ın «düşmesi»nden sonra emperyalizmin saldırı paktı NATO ve tüm emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi açısından yeni bir önem kazanan Türkiye'nin durumu, bu defa NATO toplantısının önemli konularından ve çözümlemesi gereken pürüzlerden biriydi. Nitekim NATO Genel Sekreteri Luns, bu konudaki fikirlerini ve Türkiye'ye ekonomik yardım yapılmasını neden istediklerini, NATO toplantısı sırasında, «Türkiye'ye ekonomik yardım yapılmazsa, Türkiye NATO'dan ayrılabilir» diye ortaya koydu. Bu sözlerle Luns'un anlatmak istediği, aslında, emperyalizmin Türkiye'yi ekonomik ve askersel-stratejik bir bütünlük içinde düşündüğüydü.

Türkiye, CHP ağırlıklı hükümet döneminde, kendisine yeniden yüklenen ileri karakolluk ve jandarma görevini kabul etmek zorunda bırakılıyor. Pek çok iç politik gelişme bu dış gelişmeler perspektifinden görülmek ve yorumlanmak zorunda.

Nato toplantısı, ekonomik yardımın bağımsızlık açısından faturasının ne kadar yüksek olduğunu bir kez daha gösterdi.

HÜKÜMETİN DÜŞÜRÜLMESİ ÇABALARI SOMUTLAŞTI

OECD toplantısının IMF ve diğer dış yardımlara yeşil ışık yakmasının Hükümetin durumunu güçlendirdiği sanılmıştı. Yardım alınabileceğine göre, Hükümetin daha bir süre dayanabileceği, seçimleri tutabileceği, Türkiye politik çevrelerinde yaygın bir görüş haline geldi. Hatta bu arada, Christopher'in Türkiye'nin içişlerine pervasızca karışarak, muhalefet partilerini Hükümete yardımcı olmamakla suçlaması, ardından «Hükümet değişecek olursa IMF, görüşmeleri ve alınan kararları donduracak» yollu, «Aman Hükümeti bu arada düşürmeye kalkmayın haa» türünden haberler, bu kanıyı güçlendiriyordu. Ancak Hükümeti ne bahasına olursa olsun düşürüp yerine açık faşist bir alternatif getirmeseler bile hiç değilse yeni bir 12 Mart hükümeti getirmeyi planlayanlar boş durmuyorlardı.

Haziran'ın ilk yarısında, Hükümete karşı saldırının ağır topu Demirel oldu.

Demirel ve gölgesinde dolaşan, Hükümeti düşürmek için çeşitli planlar peşinde olan MHP ve Hükümet düşürse, belki CHP-MSP ile işbirliğine yanaşabilir, böylelikle de çözülmekte olan MSP kurtulur hesapları yapan Erbakan Hükümete karşı sürdürdükleri saldırıyı Haziran'ın ilk haftasında büyük ölçüde yoğunlaştırdılar.

Mayıs'ın 30'unda, bir süredir MHP'ye geçeceğini söylenen, bağımsız Devlet Bakanı Enver Akova bakanlıktan istifa etti. Akova istifa gerekçesi olarak, bir süre önce altı bağımsız bakanın Hükümete verdikleri muhtırada isteklerinin hiçbirinin yerine getirilmediğini ileri sürüyor, sorumluluğu paylaşmak istemediğini bildiriyordu. Böylece hükümeti ne olursa olsun değiştirmeye niyetli işbirlikçi-tekelci sermaye çevrelerinin, altı bağımsız bakanla başlattıkları planın yeni bir bölümü sahneleniyordu.

AP ve ardındaki irili ufaklı güçlerin Hükümeti düşürme saldırısının bir başka cephesi, Ecevit Hükümetinin yumuşak karnı sayılan bağımsız Bakanlar hakkında, birbiri ardına gensoru dayamak, Meclis'te oylamaya gidilmesini sağlamak, bu oylamada Meclis'te Milletvekili sayısı 210'a düşmüş olan CHP'yi ve oy sayısı 223'e kadar düşmüş olan CHP ağırlıklı hükümeti düşürmek, düşürülme[illegible], çoğunluğu sağlayamadığını göstererek gövde gösterisi yapmaktı. Aynı günlerde, CHP milletvekili Barboros Turgut Boztepe'nin istifası, bu saldırıya paralel düşen yeni bir gelişme oldu. Başbakan Ecevit durumu «Hükümet bir çember içine alınmak isteniyor» diyerek yorumladı. Oysa hükümet dışta emperyalizmin içerde onun uzantılarının çemberine çoktan alınmıştı. Şimdi yapılan, son darbeyi vurma hazırlığıydı.

Haziran'ın ikinci günü E-

ALINAN KREDİLER

(Milyon dolar)

Taze para	661
İhracat Kredisi	245
Program kredisi	150
Ticari Banka Kredisi	400
	1.456

ERTELENEN BORÇ

DÇM ve Bankalar kredileri	2.400
TOPLAM	3.856

Demirel emekli generallerle toplantı yaptı

Geçtiğimiz günlerde, AP Genel Başkanı Demirel partisinde bulunan eski «generaller»le bir toplantı yaptı. Toplantıya 21'i emekli general, 10'u emekli subay olmak üzere 31 kişi katıldı. Bu kurulun adı AP Milli Savunma İstişare kurulu. Ne olduğu, neyi amaçladığı tam açıklanmayan bu kurulda Memduh Ünlütürk, Cemal Süer, Emin Alpkaya, Cihat Akyol, Kenan Mortan ve Musa Öğün gibi, geçmiş dönemlerde sermayeye yatkınlıklarıyla, faşizan eğilimleriyle ün salmış eski generaller var.

Demirel'in hükümete ve özellikle Cumhurbaşkanı'na saldırısı bu toplantıdan sonra yoğunlaştı AP içinde oluşturulan ve diğer partilerde benzeri görülmemiş bu kurulun, AP'nin ordu içinde kotarmaya çabaladığı planların Kurmayı olacağı ve bu kişilerin belli ilişkilerinden yararlanılacağı anlaşılıyor.

cevit. Akova'dan boşalan Devlet Bakanlığı'na, AP'den istifa etmiş olan Kırklareli Bağımsız Milletvekili Hasan Korkut'u getirdi ve Korkut'un kararnamesi, büyük bir hızla Cumhurbaşkanının onayından geçti.

Ordu üst kademesinin ve Çankaya'nın şu anda, birçok işi daha da karıştırabilecek bir Hükümet değişikliğinden yana olmadıkları biliniyordu.

BU DEFA HEDEF KORUTÜRK

3 Haziran Pazar günü, AP başkanlık divanı, belki de Cumhuriyet tarihinde, bir Cumhurbaşkanı'na yöneltilmiş en ağır üslup ve ithamlarla dolu bir bildiri yayınladı. Korutürk, tarafsızlığını kaybetmekle, hükümetin başıyla bir olmakla, komploya katılmakla Anayasaya aykırı işlem yapmakla suçlanıyordu. AP Başkanlık divanı bildirisi, hemen o gün Ecevit'den sert tepki gördü. Ancak Ecevit de bildiriyi «öfke ürünü» olarak niteliyordu. Oysa Demirel'in öyle kolay kolay öfkelenmeyen biri olduğu öteden beri biliniyordu. 12 Mart'ta kendisine yönelir görünen muhtıra sırasında, Meclis'ten şapkasını alarak büyük bir sükûnetle çıkmasını bilmiş, susması gereken yerde susmuştu. Demirel'in, planın ilk adımda

Korkut Devlet Bakanı olunca Hükümet - Muhalefet tartışması içine Korutürk de girdi...

ıutmaması yüzünden sinirlendiği, canının sıkıldığı bir gerçekti ama, Cumhurbaşkanı'na karşı, ilk AP Başkanlık divanı bildirisini izleyen günlerde, geri çekilmesi beklenirken daha da sertleşen saldırının asıl amacı, iki yönlüydü. Birincisi, Demirel, böyle bir davranışla, Çankaya'yı karşısına alırken, ordunun bir bölümünü de karşısına aldığını biliyor, ama böylelikle bir diğer bölümünü de karşısına aldığını biliyor, ama böylelikle bir diğer bölümünü tavrını netleştirmeye zorlama hesabı yapıyordu. Cumhurbaşkanı'na saldırıyı önceleyen ve izleyen günlerde, 27 Mayıs'a, Tabii senatörlüğe karşı da AP kaynaklı bir saldırı sürdürülmehteydi. Demirel böylec

ilk taktik olarak «zinde güçler» denen kesimde huzursuzluğu, bölünmeleri körüklemek, böylece gelişecek olaylara elverişli zemin hazırlamak peşindeydi.

İkinci olarak Demirel'in amacı, sert bir saldırıyla ilk adımda Çankaya'yı geriletmek, ürkütmek, benzeri olayların tekrarını önlemekti. Hesaba göre, Akova'dan sonra başka bağımsız Bakanlar da istifa edecekler, en azından hakkındaki gensoru önergesi Meclis'te görüşülecek olan Hilmi İşgüzar istifaya zorlanacak, hemen ardından başka bağımsızlar için gensorular dayanacaktı.

Nitekim ikinci adım hemen ardından geldi. Hakkındaki Gensoru önergesi CHP'nin de oylarıyla kabul edilen Hilmi İşgüzar, gensoru görüşmelerinin ilk günü, «İftiracıları sonuna kadar takib edeceğini» söylemesine rağmen, ikinci gün, Bakanlıktan istifa etmek zorunda kaldı. İşgüzar'ın başta hiç düşünülmeyen istifasının nedeni, CHP ağırlıklı hükümetin Meclis'teki oy sayısının son gelişmelerle çok düşmüş olması ve bir gensoru oylamasına geçilecek olursa, hükümetin düşme ihtimaliydi. İşgüzar'a bu durum anlatılmış ve istifası sağlanmıştı. Öte yandan, CHP, yeni gensorulardan korunmak ve hükümeti biraz daha ayakta tutabilmek için Meclislerin 3 Temmuzda, yani sıkıyönetimin uzatılma kararının onaylanmasından hemen sonra tatilegirmesini istedi ve bu kabul edildi.

BÖYLE BİR ORTAMDA BAŞLAYAN FAŞİZM DAVASI

MHP ve yan örgütleri güdümlü faşist bir ayaklanma olan, Türkiye'ye faşizm getirmek planlarının parçası olarak tezgâhlanan ve 11 ilde sıkıyönetim ilanına yol açan Kahramanmaraş olayları davası, 4 Haziran'da, böyle bir ortamda başladı. Aslında Kahramanmaraş'da görülen dava faşizm davasıydı. Askeri savcının iddianamesi bile bunu açıkça sergiliyordu. Nitekim, davaya faşistlerin avukatları olarak giren kişiler MHP tarafından sağlanmış, bunca aydır sanıklar, MHP tarafından beslenmişti. Ancak

Türkiye'nin içinde yaşadığı ortam da, faşizmin mahkûmiyet davası, MHP'nin kapatılma davası olması gereken bu davanın nasıl gelişeceği belli değil. Faşist komandoların avukatları, ilk günden beri gizli celse, yayın yasağı, gazetelerin gazetecilerin mahkeme salonuna alınmaması gibi konularda ısrar etmeleri suçların ortaya çıkmasından ve dünyanın en kanlı katliamlarından birinin gerçek suçlularının sergilenmesinden duydukları korkuyu gösteriyor. Buna rağmen, faşizme karşı tutarlı bir politika sürdürememiş, faşizm olgusunu küçümseyip, sağla sol çatışıyor mantığıyla hareket etmiş, faşizme böylece ödün vermiş CHP ağırlıklı hükümetin, can derdine düştüğü şu günlerde, Kahramanmaraş davasının Türkiye'yi aydınlığa götürebilecek bir dava olmasını sağlayamayacağı açıkça ortada.

BİR DE TÜRKİYE HALKI VAR

Bütün bunlar olup biterken, tüm çorapların kafasına örüldüğü bir Türkiye halkı var. Emperyalizmin ekonomik-askersel boyunduruğu altına kıskıvrak sokulan ve bu bağımlılığı, bu boğuntuyu, «yardım gelince bunalım bitecek» demagojisiyle, adeta sevinçle karşılamaya koşulandırılan Türkiye halkı... Faşizm tehdidiyle burun buruna bir halk. Doğu bölgelerinde, Kürtlerin faşizmi tehlikesini değil bizzat faşizmi yaşadıkları bir Türkiye. Savaş Yolu'nun bu sayısında etraflıca incelendiği gibi, ekonomik düzeyi hızla gerileyen, hızla açlığa doğru itilen, kendisinden tüm fedakârlıkların beklendiği, tüm yüklerin sırtına yüklendiği ve bütün bunların emperyalizm ve yerli ortaklarının çıkarları için, onların hesaplarına göre yapıldığı bir Türkiye halkı. Yarın, tüm baskı ve boyunduruklara «hayır» demek üzere hareketlenecek olan, «hayır» diyebilmesinin koşulları ve örgütlenmesi mutlaka bugünden demokratik güçlerin örgütlü birliğince, işçi sınıfı öncülüğünde sağlanması gereken Türkiye halkı... Yani gerçek çözümü getirecek olanlar...

Yığınları Hazırlamak

yorum

BU hafta Savaş Yolu'nda, Türkiye halkının nasıl bir emperyalist burgaç içine sokulduğu çeşitli yönleriyle anlatılıyor. Emperyalizm bir yandan Ortadoğu,da yeni bir ateş çemberi yaratma planları kurarken, bu çemberin bir kesitinde, emperyalizmin ileri karakolu olarak Türkiye'yi düşünüyor. Ve Türkiye NATO'suyla ABD'siyle, emperyalizmin gözünde bu amaçla yeni bir önem kazanıyor.

Egemen güçler iktidarlarının, bunca yıldır Türkiye.yi içine attıkları bunalımın ekonomik yükünü biraz hafifletmek, böylece kendi ömrünü uzatmak isteyen CHP ağırlıklı hükümet, IMF'de simgeleşen emperyalizmden ekonomik yardım almaya çabalarken, ödün üstüne ödün veriyor ve bağımsızlığımızı rehin ediyor.

FAŞİZM tehdidi bastırıyor. Faşizm tehlikesi her geçen gün tırmanıyor. Faşizm getirmeye çalışan güçler, CHP ağırlıklı hükümete bile tahammüllü değiller. Hükümeti düşürme çabaları yoğunlaştırıldıkça yoğunlaştırılıyor. Geçtiğimiz günlerde bu saldırılara bir kez daha tanık olundu. Faşizm, bir adım daha tırmandı ve Türkiye demokrasi güçlerinin Türkiye halkının üzerindeki tehdidini, gölgesini koyulaştırdı.

BÜTÜN bu gelişmelerin, bu çok yönlü teslimiyetin, bunalımın tüm yükü, ekonomik alanda olduğu kadar, antidemokratik baskılar olarak da Türkiye emekçi halkının, yani on milyonların, yani 40 milyonun omzuna yükleniyor. Türkiye halkı yakın tarihte, böylesine bir ezilmişlik böylesine bir yük altına sokulmamıştı Böylesine bir bunalım düşürülmemiş, böylesine «umut»suz ve çözümsüz bırakılmamıştı.

İŞTE şimdi, bu halk, işçi sınıfıyla, emekçi yığınlarla, aydınıyla, genciyle, kadınıyla, bir eşikte, yeni bir dönemeçte bulunuyor. Göreli suskunluğu, umutsuzluk ve ve çözümsüzlüğü sürmeyecektir. Yukarda kabaca çizilen tablonun yarattığı devrimci koşullar olgunlaştıkça, zorladıkça milyonlar sesiz kalmayacaktır. Şimdi bu büyük yığın, önüne gelen tüm engelleri yıkabilecek emekçi yığını, çözüm beklemekte, işçi sınıfının günden güne güçlenen örgütlü öncülüğünün sunduğu doğru çözüme en geniş ve en güçlü biçimde yürüyebilmek için ivmeyi beklemektedir.

SAĞ ve sol oportünizmden arınmış işçi sınıfı devrimcileri bir gerçeği çok iyi bilirler: Devrim koşullarının olgunlaştığı, devrimci duruma doğru gidildiğinin elle tutulur biçimde gözlendiği dönemlerde, gevezelikle veya hele bir bekleyelim bakalım ne olacakla vakit geçirilemez. Kaybedilecek an bile yoktur. Devrim koşullarının olgunlaşması öyle bir süreçtir ki, orada devrimci durumun ve devrim anının, «şu veya bu günün şu saatinde olacağı» üzerine fal açılamaz. O süreç öyle bir süreçtir ki, işçi sınıfının savaş erleri, ona her an hazır olur, yığınları da her an hazır tutar, başka bir deyişle tüm süreç boyunca hazırlar.

BUGÜN yapılacak iş, görev ortadadır: Devrim koşullarının olguinlaştığı, devrimci duruma doğru gidilmekte olduğunun gözlendiği bir dönemde, gelişmenin vazgeçilmez öğesi olan geniş emekçi yığınları işçi sınıfının öncülüğünde bilinçlendirmek, hareketlendirmek. **Bugün yapılacak iş, görev ortadadır:** Bastıran faşizm tehlikesine karşı ve sosyalizme açılan ileri demokratik düzenin kurulabilmesi için tüm ulusal demokratik güçlerinin eylem ve cephe birliğinin sağlanması. **Bugün yapılacak iş, görev ortadadır:** Bunların somutlanması ve hayata geçirilmesi.

HESAPLARIN, yığınların gelişmelere seyirci kalacakları üzerine kuranlar aldanmaktadırlar. Burjuvazi önünde misyonları yığınları kandırmak, biliçlerini çarpıtmak hareketsiz ve pasif kılmak olanlar aldanmaktadırlar. Sığ oportünistler aldanmaktadırlar: Nesnel koşullar yığınların hareketliliğini kaçınılmaz olarak getirecektir. Ve nesnel koşulların zorladığı hareketliliği doğru rehberlikle önlendirilebilecek güç, işçi sınıfının politik gücü tüm görevlerinin bilincindedir ve üstesinden gelebilecek güçtedir.

SOL oportünistler aldanmaktadırlar: Kendi nesnel özlem ve niyetlerini öznel koşulların üstüne çıkarabileceklerini sananlar aldanmaktadırlar. Yığınlar bilinçlendirilirken, devrim koşullarının ve devrimci durumun olgunlaşmasına koşut olarak hareketlendirilirken, savaş alanlarına zamansız sürülmelerine, maceraya izin verilmeyecektir.

VE asıl burjuvazi aldanmaktadır, emperyalizm aldanmaktadır. Faşist odaklar faşist güçler aldanmaktadır. Türkiye'nin içine sürüklendiği bunca karanlık arasında gerçek ışık çoktan parlamıştır. İşçi sınıfı göstermektedir o ışığı. Işığa bir an önce kavuşabilmek, ulusal demokratik güçlerin birliğinden, devrim koşullarının olgunlaşmakta olduğunu açıklıkla görebilmekten ve buna hazırlıklı olunurken asıl yığınları hazırlamaktan geçmektedir.

● **Bizim Radyo ve TKP'nin Sesi radyolarının yayınlarında TKP Merkez Komitesi Politik Bürosunun 3 Haziran 1979'da yaptığı bir açıklama yayınlandı. Açıklama, Politik Büro'nun yöre sekreterleriyle ve yığın çalışmaları sorumlularıyla dezenlediği üst düzeyde bir toplantıdan sonra yapılmıştı. Açıklamayı aynen yayınlıyoruz.**

AÇIKLAMA

TKP MK Politik Bürosu yöre sekreterleriyle, yığın çalışmaları sorumlularıyla üst düzeyde bir toplantı yaptı. Toplantı, dünyada ve ülkemizde durumu irdeledi. Türkiye üzerinde NATO'nun Amerikan emperyalizminin çok yönlü baskıları yoğunlaşıyor. Faşizm tehlikesi daha da artıyor. Bu baskılara, bu tehlikeye karşı TKP tüm ulusal, demokratik güçleri savaşta eylem birliğine çekmeyi başa alıyor.

Toplantı, Plenumdan bu yana TKP'nin gelişmesini gözden geçirdi. Partimizin önünde duran başlıca politik, ideolojik ve örgütsel görevleri saptadı.

Emperyalizmin barışa, yumuşama sürecine saldırıları karşısında tüm barış güçlerinin ortak eylemi daha da zorunluk oluyor. Bu savaşta SBKP'nin Leninci barış politikası, uluslararası komünist hareketin birliğinin güçlenmesi daha da sonuç alıcı oluyor.

Amerikan emperyalizmi, NATO bölgemizde ve ülkemiz üzerindeki baskılarını arttırıyor. Memleket derin ekonomik, politik bunalımların burgacında kıvranıyor. Burjuvazinin eski yöntemlerle hükümet etme olanakları daralıyor. Getirdiği sıkıyönetim işçi sınıfının, halkımızın savaşını durduramamıştır. Sınıf savaşımı giderek daha acımasız, daha sert boyutlar alıyor. Burjuva partileri arasındaki sürtüşme ve çatışmalar hızlanmıştır. Faşizm tehlikesi artmıştır. CHP ağırlıklı hükümet bütün alanlarda emperyalizmle işbirlikçi tekelci burjuvaziyle, gericilikle uzlaşmaya gidiyor. Faşist saldırılar karşısında geriliyor. Antikomünist uygulamalar artıyor. Bunalımın yükü emekçilerin sırtına yükleniyor. Türkiye Kürdistanı'nda burjuvazinin şovenist baskıları, ulusal ezgi yoğunlaşıyor.

TKP barış düşman NATO'ya, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, gerici, faşist güçlere karşı savaşı öne almıştır. Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi, barış ve sosyalizm için yığınların savaşlarını örgütlüyor. Onların güncel istemleri için çıkışlarını sosyalizme açılan ileri demokratik devrim savaşımıyla bağlıyor. TKP, Kürt halkı üzerindeki şovenist baskı, ulusal ezgi ve zorla özümseme politikasına karşı savaşıyor.

Hükümetin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasının iç yüzünü yığınlara açıklıyor. Onları uyandırıyor. Yığınların hoşnutsuzluğunu kendi çıkarları için kullanmak isteyen AP, MHP gibi gerici, faşist partilerin demagojilerine karşı savaşıyor. Hükümetten yüz çeviren, ya da onu henüz destekleyen halk yığınlarının eylem birliğine çekmek, ulusal demokratik cepheyi oluşturma savaşına kazanmak yolundan yürüyor. TKP, antiemperyalist, antifaşist yığın eylemini ana savaşım biçimi olarak belirliyor. Hükümetin politikasına bağlamak da serüvenci grupların terör eylemleri de faşist tırmanışa yardımcı oluyor. 1 Mayıs eylemi devrimci yığınsal savaşım taktiğinin eylem alanında başarılı bir doğrulanması oldu. TKP, sıkıyönetimden sonra doğan yeni koşullarda, legal, illegal çalışmayı uyumlaştırıyor.

Hem uulslararası durum, hem de memlekette derinleşen bunalım TKP'nin üzerine tarihsel sorumluluklar yüklüyor. Bunalımın devrimci yönde sonuçlar doğurmasını belirleyecek olan sübjektif etmendir. Partimizin her alanda daha da güçlenmesi, yığınları savaş alanlarına çekme yeteneğini daha da yükseltmesidir. İşçi sınıfının birliğinin, işçi-köylü bağlaşıklığının, ulusal demokratik cephenin kurulmasıdır. Halk yığınlarının antiemperyalist, antitekelci, demokratik eylemini yükseltecek olan böylesi bir politikadır. İşçi sınıfının öteki halk yığınlarını kendi çevresinde birleştirmesi, proletarya hegemonyası, TKP'nin bağımsız politikası temelinde yığınsal etkinliğinin artmasıyla sağlanacaktır. Bu da TKP'nin en başta işçi sınıfı arasında, köylülük, orta katmanlar içinde giderek güçlenen önderliği ile bağlıdır. Komünistlerin yığınlar arasındaki savaşımı, ulusal, demokratik politik güçleri üstten birleştirmede temeldir. TKP üstten ve alttan tek cephe politikasını birbirinin karşısına koymuyor.

Toplantı TKP'nin politikasının doğruluğunu onayladı. Partimizin nicel ve nitel yönden hızla geliştiğini, yurt çapında işçi sınıfının yığınsal Marksçı-Leninci partisi olma niteliğinin yükseldiğini gösterdi. TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliğinin daha da güçlendiğini saptadı. Parti kadrolarının politik deniyimi, olgunluğu artıyor. Savaşkanlık düzeyi gelişiyor. Parti örgütleri çetin koşullarda devrimci özveriyle savaşıyor. Yığınlar içinde donmuş kalıplarla değil, dalıcı, yaratıcı biçimlerle çalışıyor. Böylece, egemen güçlerin TKP'ye karşı çok yönlü saldırı ve yalıtlama girişimlerini kırıyor.

Toplantı eksikleri de saptadı. Onların giderilmesi yollarını gösterdi. Partinin önüne çıkan her türlü zorluğu, Leninci birlik ve disiplinle çözecek, aşacak güçte olduğunu kanıtladı.

Günümüzde ideolojik çalışmayı her alanda daha da geliştirmek partimizi güçlendirmede tutulacak ana halkadır. İşçi hareketinin ideolojik düşmanlarına, sağ ve sol oportünizme karşı savaş aralıksız sürüyor. Bu savaşta günümüzde baş tehlikeyi sağ oportünizm oluşturuyor. TKP bu tehlikeye karşı savaşmadan sol oportünizmin yenilemeyeceğini belirtiyor. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin ışığında yürüyor.

DEVAMI SAYFA 14'DE.

Türkiye Komünist

142 den sonra

11 Haziran, 141-142. maddelerin Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde kabul edilmesinin, 23 Haziran'da, faşist Mussolini yasalarından alınma bu maddelerin 1936 yılında TCK'ya resmen girmesinin yıldönümüdür. Bu uğursuz ve utanç verici yıldönümünün yaşandığı günlerde, 142. maddenin Anayasaya aykırılığı bir kez daha İstanbul Toplu Basın Mahkemesince ciddi bulunurken İzmir 2. Ağır Ceza Mahkemesi de, ilk kez, 141. maddeyi iptal istemiyle Anayasa Mahkemesine gönderdi. Böylece 142. maddeden sonra 141 de sanık sandalyesine oturtuldu.

İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesinin Anayasa Mahkemesine başvurusu, konunun sıkıyönetimi ilgilendirdiği gerekçesiyle, görüşülmeye bile gerek duyulmadan geri çevrildikten sonra, bu mahkeme eksikleri tamamlayarak, bir kez daha Anayasa Mahkemesine başvurdu, ancak bu başvuru da aynı gerekçeyle reddedildi. Bu arada, en önemli olay ve Anayasa Mahkemesinin gerekçesini ortadan kaldıran gelişme, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesinin 142. maddenin Anayasaya aykırı olduğu görüşüyle iptalini istemesi oldu. Bunu İstanbul Toplu Basın Mahkemesinin aynı yoldaki kararı izledi. Ve nihayet İzmir 2. Ağır Ceza Mahke-

İlgililerin dikkat ve utancına sunuyoruz!..

DOĞU'DA TERÖR YENİ BOYUTLAR KAZANDI

Doğu illerinde, Kürt halkının yoğun olduğu bölgelerde terör, sıkıyönetimden bu yana ağırlaşarak sürüyor. Bölge köylerine yapılan baskınlarda, her türlü insanlık dışı davranışın köylülere reva görüldüğü, gece yarısı sabaha karşı evlerin basıldığı, insanların sürüklenerek evlerinden çıkarıldığı, köy meydanlarında toplandığı, burada en aşağılayıcı davranışlarla karşılaştıkları, işkence gördükleri bildiriliyor.

Sıkıyönetimin ilânıyla birlikte, bu bölgelerden gelen, ve Kürt halkı üzerinde baskıların, terörün daha da yoğunlaştırıldığını sergileyen haberlerde, yörenin kentsel kesimlerinde de aynı terörün farklı biçimlerde sürdürüldüğüne değiniliyor.

MARDİN'de aralıksız biçimde süren tutuklama ve işkenceler sırasında, gözaltına alınanlara karakol ve garnizon komutanlıklarında **«tüm Kürtlerin kökünü kazıyacağız. Hepinizin analarını... .... Ben Türkeş'ciyim, sizlere dünyanın kaç köşe olduğunu göstereceğiz»** denildiği, maddi işkencelere bu türden manevi işkencelerin eklendiği çok kanaldan gelen haberlerle doğrulanıyor. Yine aynı yerde, gözaltına alınanlara **«İslamın ve imanın şartı nelerdir», «Tercüman gazetesini okuyor musun», «İstiklal marşını ezbere oku»** gibi sorular yöneltiliyor.

Mardin'de, bugüne kadar gözaltına alınanların tümüne işkence edildiği bildiriliyor. Mardin'in Ömerli kazasından Kartçı Hüseyin Ayaydın, aşçı İbrahim Kocaoğlu, Çaycı İbrahim Temelli bir süre önce, çalıştıkları şantiyedeki bayrağın yıldızı yırtıldığı için gözaltına alındılar. Oysa Bayrak uzun zamandır oradaydı ve yıldızın ne zaman yırtıldığı bile bilinmiyordu. Üç emekçi üzerlerinde halâ taşıdıkları işkence izleriyle, günlerdir Mardin'de gözaltındalar.

Hakkâri'nin Beytülşebap ilçesinin Gökçe köyünden öğretmen Ali Bağ, üzerinde kitap ve elyazısı ile yazılmış Türkçe türküler bulunduğu için Mardin Sıkıyönetim Komutanlığı'na götürüldü.

Alayda 8 gün kalorifere bağlanarak dövüldü, işkence

Partisi'ne özgürlük

141 de Anayasa Mahkemesinde

nesi, 141. madde için aynı kararı aldı. Bu maddeyi Anayasanın özünde olan örgütlenme ve düşün özgürlüğüne aykırı bularak Anayasa mahkemesine gönderdi.

141 ve 142. maddeler çevresinde, Türkiye demokrasi güçlerinin, dünya ilerici güçleriyle büyük bir dayanışma içinde ördükleri gittikçe daralan çember, bu maddelerin sonunu yaklaştırmış durumdadır. Bu noktaya gelinmesindeki en büyük etken ve pay, bu uğurda onyıllardır verilen savaşım, binlerce ilericinin, demokratın, sosyalistin, komünistin özverili, yiğit çabaları, katlandıkları baskıların ve bu baskılar karşısında dimdik kalmalarının yarattığı birikimdir. Ve de özellikle Türkiye işçi sınıfının örgütlü gücünün en güç koşullar altında, koşulları çok iyi değerlendirerek ve kimilerinin «aman gerileyin, aman bu dönem durun« dedikleri durumlarda bir milim bile gerilemeden, bir tek ödün vermeden sürdürdüğü savaşımdır.

141 ve 142. maddeler er geç kalkacaktır. Bunlar, şimdi Ceza Yasasında «ayıp ve utanç maddeleri» olarak durmaktadır. Bu ayıp ve utanç, Türkiye'deki her namuslu, ilerici insanı, her aydını, komünistler kadar, işçi sınıfı kadar huzursuz etmektedir. 141 ve 142'nin tarihin çöplüğüne atılması bugün tüm Türkiye demokratlarının ve emekçi halkının ortak istemidir. Bundan korkanlar ise, sadece ve sadece kendilerini açığa vurmakta, sömürüden baskıdan, tekeller egemenliğinden, faşizmden yana olduklarını sergilemektedirler.

Artık 141 ve 142 savunulamaz. Sanık sandalyesindeki bu suçluların suç ortağı olunamaz. Türkiye işçi sınıfı, Türkiye emekçi halkı, Türkiye demokrasi güçleri bu maddeleri çoktan aşmıştır.

Artık bu maddeleri halâ uygulamakta direnenler suçlu olacaklar, işçi sınıfı demokrasi güçleri ve tarih önünde yargılanacaklardır.

Yığınlar eşi görülmedik bir ekonomik yıkıntı içindeler

Doğu illerinde yaşıyorsan eğer, ve de yoksulsan ağa, jandarma baskısı, faşist, saldırısı görmemen işkenceye uğramaman olanaksız

gördü, sonra elektrik şokuna tâbi tutuldu. Halen Diyarbakır sıkıyönetim komutanlığında bulunuyor. Nuseybin'de öğretmenlik yapan Cemil İnci, sadece ilerici tanındığı için Mardin'de gözaltına alındı. Tüm aramalara rağmen, nerede olduğu, gözaltına alındığının 10. günü dahi belli olmamıştı. Öğretmen Hikmet Fidan da aynı şekilde gözaltına alındı ve 48 saat kalorifere bağlanarak dövüldü. Terzi Vahap Zengin, Zübeyde adlı bir genç kadın da aynı şekilde işkence görenlerden.

Ergani Öğretmen Lisesi Başmüdür Muavini Haydar Üzülmez, okulda yapılan aramada boş bir lojmanda tabanca ve kitap bulunması üzerine gözaltına alındı. Yüklenmek istenen suçu kabul etmedi. Bunun üzerine Diyarbakır Birinci Şubede Metin Demir adlı MHP eğilimli polis tarafından ağır şekilde dövüldü. Kendisiyle birlikte göz altına alınan Seval Banül, Halil Yıldan, Hüsnü Güzel, Abdullah Aşıkoğlu ve Ekrem adlı öğretmenler de halen Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığında bulunuyorlar.

Van'da İGD Doğu Anadolu bölge sekreteri Şefik Tunç, derneği aramaya gelen polisleri yasalara uygun şekilde arama yapmaları, tahribat yapmamaları yolunda uyarınca, karakola götürüldü. Orada Başkomiser «Bu memlekette bizden başka kabadayı yoktur. Biz istediğimizi yaparız» diyerek Tunç'u dövdü ve Şube başkanı Mevlut Yemen'le birlikte gözaltına aldı. Daha sonra Şefit Tunç yeniden Emniyet Müdürlüğüne götürüldü. Burada bir komiser **«Dersim'de sizlerin ananızı bacınızı......... yaptık, burada da aynısını yapacağız. Buradaki Kürtlerden çektiğimiz yetmiyormuş gibi, bir de siz başımıza belâ oluyorsunuz»** biçiminde konuşurken orada bulunan bir polis de **«Bundan sonra artık tutuklamayacağız. Gördüğümüz yerde beynine kurşun sıkacağız»** diye tehdid etti... Daha sonra Tunç zorla sınır dışı edildi. Bu olaylar uzatılabilir. Yoruma hiç gerek yok. İşte, «memleket bir bütündür, milletçe eleleyiz, vs» edebiyatlarını ağızlarından düşürmeyenlerin ilericilere, demokratlara, memleketin doğu illerindeki kürt halkına reva gördükleri...

İlgililerin dikkatine ve utancına sunulur.

IMF'nin reçeteleri Türkiye'yi kurtarabilecek mi?

BATI'nın nihayet doların ucunu göstermesi karşısında, kimi çevrelerce Türkiye'nin ekonomik bunalımlardan çıkmakta olduğu görünümü verilmekte ve buna koşut olarak, CHP ağırlıklı hükümetin güçlendiği izlenimi yaratılmak istenmektedir.

Bu kesinlikle yanlış bir yargıdır. Diyelim ki alınacak 1 milyar 706 milyon dolar «taze para» ile 1979 yılı atlatılabilecek ve Türkiye ekonomisi döviz sorunu açısından kısa süreli soluklanabilecektir.

Peki ama, CHP ağırlıklı Hükümet, önümüzdeki yıl, boyutları daha da büyümüş olarak, aynı sorunla karşı karşıya gelmeyecek midir? 1980 yılında, Türkiye ekonomisi yaklaşık 6.5 milyar dolar dolayında dışalımda bulunacaktır. Buna ek olarak, aynı yıl içinde, 2.5 milyar dolar büyüklüğünde de dış borç ödeyecektir.

1980 yılı için, 9 milyar dolarlık döviz gereksinimine karşılık, Türkiye'nin dövizi, 2.5 milyarı dışsatım ve 1.5 milyar doları da işçi dövizlerinden olmak üzere, 4 milyar doları geçmemektedir. Aradaki açık ise 5 milyar dolardır. Şimdi sorun bu 5 milyar doların nereden bulunacağıdır.

Hiç kuşku yok, bu bunalım, varolan yapılar veri iken yalnızca 1980 yılında değil, önümüzdeki yıllarda da baş sorun olarak kalacaktır. Hem de boyutları sürekli büyüyerek...

IMF'nin yaktığı «yeşil ışık» sonucu, «yardım» yutturmacası adı altında Batı'nın verdiği işte budur. Ve açıkça görüldüğü gibi verilen «taze para»nın büyüklüğü de, Türkiye'nin bir yıllık dış borç ödemesini bile karşılayamayacak kadar, önemsiz bir paradır.

Konunun asıl tartışılması gereken yanı, IMF'nin reçetelerinin kabullenilmesi sonucu, Türkiye'nin Batıya verdiği ödünlerin neler olduğudur.

Birinci olarak, Türkiye, IMF ile imzaladığı «Stand-by» anlaşması ile IMF'nin sunduğu tüm ekonomik reçeteleri kabullenmiş olmaktadır. Bu reçete öylesine yükümlülükler getirmektedir ki, bunlar hayata geçirildiğinde Türkiye ekonomisinde varolan önemli bunalımlar daha da derinleşecek, emekçi yığınların yaşama koşulları daha da kötüleşecektir.

IMF'ye sunulan «niyet mektubu»yla Türkiye yatırımları sınırlamayı ve kalkınma hızı büyüklüğünü düşürmeyi kabullenmiş olmaktadır. Böylesi bir boyun eğiş, aslında büyük sorun olan işsizliğin ve mal kıtlığının daha da yoğunlaşması sonucunu doğuracaktır.

İkincisi, tüketim harcamaları kısılacak, üretim ve maaşlar dondurulacak ve tarımsal ürünlerin taban fiyatları düşük tutulacaktır. Bunun anlamı, bunalımların tüm yükünün emekçi yığınların sırtına yüklenmesi demektir.

Üçüncü olarak, imzalanacak «Stand-by» anlaşması ile Türkiye, «katlı kur» uygulamasını, yani dolaylı devalüasyonu, dışalımı ve dışsatımı da içine alacak biçimde sınırlarını genişletmeyi kabullenmektedir. Bu uygulama seçimlere değin sürdürülecek ve seçimlerden sonra da, yüzde yüz oranında devalüasyon yapılacaktır.

Bir başka nokta, KİT ürünlerine ve petrol gibi temel maddelere parça parça yeni zamlar yapılacak ve tüketici yığınların satınalma gücü daha da geriletilecektir.

Türkiye'nin Batı'ya verdiği ödünler hiç kuşku yok ekonomik olanlarla sınırlı değildir. Askersel ve politik alanda da önemli ödünler verilmiş, İran'daki ABD üslerinin Türkiye'ye taşınmasına «evet» denilmiştir. Ayrıca Türkiye'deki NATO ve ABD üslerine yeni atom harmanlarının ve casusluk araçlarının yerleştirilmesine razı olunmuştur.

Bunun yanında, Kıbrıs sorunun ve Türkiye - Yunanistan ilişkilerinin, NATO'nun istekleri doğrultusunda çözümlenmesi kabullenilmiştir. İşte, Batı'nın Türkiye'ye verdiği ve Türkiye'den alıp götürdükleri bunlardır. Türkiye'nin bu vaadlerini yerine getirip getirmediğini anlayabilmek için, IMF, üç ayda bir Türkiyeyi denetleyecektir.

savaş yolu

SAVAŞ YOLU Haftalık Dergi
Sahibi: OYA BAYDAR
Yazıişleri Müdürü: ALİ İHSAN [illegible]
İbrahim ARIK

● YÖNETİM YERİ : 3. Beyler Eminsoy İşhanı K.3 No: 304 - Kemeraltı - İZMİR ● BANKA HESAP NO. Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL., 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● İLÂN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm 50 TL. ● DİZGİ: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● BASKI: S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İZMİR

İŞÇİ SINIFIMIZ DİSK'İ

BÖLÜCÜLERDEN TEMİZLEYECEK

Tabandaki gelişmeler koltuklarını sarsıyor

GEÇTİĞİMİZ günlerde sendikal harekette ve özellikle DİSK'te yeni gelişmeler oldu. Bazı DİSK Yürütme Kurulu üyeleri nin İstanbul Sıkıyonetım Mahkeme si tarafından serbest bırakılmasının hemen ardından DİSK Genel Yönetim Kurulu toplandı. Bazı DİSK Yürütme Kurulu üyeleri ve özellikle Fehmi Işıklar DİSK Genel Kurulu'ndan sonra en yetkili organ olan Genel Yönetim Kurulu'na 1 Mayıs ile ilgili tavırlarını onaylatmaya kalkıştılar. Bu toplantıda DİSK yönetiminin duyurmamak için, özel özen gösterdikleri bir sonuç ortaya çıktı. DİSK Genel Yönetim Kurulu, özellikle Işıklar tarafından uygulamaya konulmak istenen 1 Mayısla ilgili davranışı onaylamadı. Genel Başkanın bütün ısrarlarına karşın da bu yolda bir bildiri yayınlamasına izin vermedi. Hatta, Baştürk'ün Genel Başkan olarak aynı içerikli bir bildiri yayınlaması da engellendi.

Bu gelişme, DİSK'te bir yönetim bunalımının sürdüğünü kanıtlayan somut bir olaydı. Gerçekten de, DİSK'te 6. Genel Kurul'dan bu yana giderek artan bir yönetim boşluğu vardı. DİSK Yürütme Kurulu'nun 3 üyesi kendi sendikalarında yöneticiliği kaybettiler. Bunlar, Rıza Güven, Kemal Nebioğlu ve Tuncer Kocamanoğlu'ydu. Bunlara bir de hiç bir tabanı olmayan Fehmi Işıklar eklendiğinde, bazı DİSK Yürütme Kurulu için «Tabansızlar» deyimi tam yerine oturuyordu.

Geriye kalanlardan Mukbil Zırtıloğlu için de durum kendi sendikasında o kadar parlak değildi. OLEYİS Marmara Bölge Temsilciliği Genel Kurulu'nda Mukbil Zırtıloğlu'na karşı olduğunu açıkça belirten bir **grup çoğunluk** elde ederek OLEYİS Genel Kurulu için büyük bir avantaj sağladı

«ZİRVE»DEKİ BUNALIMIN NEDENİ

DİSK 6. Genel Kurulu'nda CHP üst yönetimi kendi siyasal çıkarları doğrultusunda bir ekibin işbaşına gelmesi için olağanüstü çaba gösterdi. CHP İstanbul İl Başkanı Erol Ünal İstanbul İl Kongresinde açık açık «DİSK'i CHP'lileştirdik. TKP'yi yalıtladık» dedi. Ünal ve onun gibileri DİSK'i CHP'lileştirdiklerini sandılar. Oysa DİSK'in CHP'lileştirilmediğini, olaya işçi sınıfı bilimi açısından bakanların yanısıra, çok geçmeden CHP yönetimi de anladı. CHP yöneticilerinin açık desteğini alanlar dengesiz ve ilkesiz tavır ve davranışlarıyla **kendilerinden başka** kimseye yar olmayacaklarını gösterdiler. Ortaya bir garabet çıkmıştı.

Aslında 6. DİSK Genel Kurulu'nda yönetime gelenlerin CHP yöneticilerinin açık desteğini almalarının asıl nedeni bunların antikomünizmde birleşmeleriydi. DİSK içinde gelişen sınıf ve kitle sendikacılığını geriletmek, işçi sınıfının politik hareketinin daha da güçlenmesinin önüne ket vurmak gibi bir «görevde» birleşmişlerdi. Bu noktada kendine «sosyalist» adı veren kimi parti ve grupçuklar 6. Genel Kurulu'un figüranları oldular.

Bazı DİSK Yürütme Kurulu üyelerinin hangi misyonla işbaşına geldikleri DİSK'e bağlı sendikaların tabanında da çok geçmeden görüldü. DİSK 6. Genel Kurulu'ndan bu yana yapılan sendika genel kurullarında bazı DİSK Yürütme Kurulu üyeleri tarafından desteklenen sendikacılar seçimleri kaybettiler. Yeni Haber-İş, Gıda-İş, Tekstil, Devrimci Toprak-İş, Petkim-İş Genel Kurullarında sınıf ve kitle sendikacılığının karşısında yeralan, işçi sınıfının politik hareketine küfretmeyi bir maharet sananların elleri böğründe kaldı. 3. DİSK Yürütme Kurulu üyesinin yanısıra bazı Genel Yönetim Kurulu üyeleri de kendi sendikalarında yönetime seçilemediler.

DİSK 6. Genel Kurulundan bu yana tek başarıları(!) Tek Ges-İş Sendikası Genel Kurulu'na 22 sahte delege sokarak yönetimi kazanmalarıydı.

Bazı DİSK Yürütme Kurulu üyelerinin «Tabansızlaşması»na neden olan ikinci bir faktör de politik plandaki ilkesizliğiydi. Bir yandan CHP ağırlıklı hükümeti sözümona eleştirir gözükürlerken, öte yandan işverenlerle birlikte Toplumsal Anlaşmayı imzalayıp işçi sınıfını satmakta hiçbir sakınca görmüyorlardı. En keskin açıklamalarla «en solcu biziz» derken, toplumsal anlaşmayı imzalayrak, DİSK'in 12 yıllık devrimci geleneğine bir leke sürüyorlar, tabanın DİSK'e olan saygınlığını hergün yitirmesine neden oluyorlardı.

KARTLAR AÇIK OYNANIYOR

DİSK'e bağlı sendikalardaki hezimet ve politik tutarsızlığın getirdiği güvensizlik, bazı DİSK Yürütme Kurul üyelerini ve onun etrafında halkalanan siyasi çizgileri daha da saldırgan olmaya itti. İlk adım olarak, DİSK'i DİSK yapan Maden—İş ile birlikte Bank—Sen ve Bay—sen Sendikalarını geçici olarak DİSK'ten ihraca yeltendiler. Bu sendikaların bazı yöneticilerini de kesin olarak DİSK üyeliğinden çıkarma kararı aldılar.

İhraç kararlarında, bu sendikaların «DİSK'i bölmek ve parçalamak» istedikleri gibi tutarsız iddiaların yanısıra; daha da anlaşılmazı «gerici ittifaklar içine girdikleri» gerekçe olarak öne sürüldü. Oysa, DİSK Yürütme Kurulu'nun emriyle hareket eden Onur Kurul'nda yer alan bir üyenin kendi sendikasının tüzüğünün amaç maddesinde, «Komünizme karşı mücadele etmek temel görevimizdir» ibaresi yeralıyordu.

İHRAÇ KARARLARINI İZLEYEN ADIM

İhraç kararlarını ikinci bir adım izledi. Bu adım da özellikle İstanbul'da yeni DİSK Bölge Temsilcilikleri'nin kurulmasıydı. Konfederal bir kuruluş olan DİSK'in bölge temsilcilikleri aslında, DİSK'e bağlı sendikaların şubelerinin bulunduğu kent ve çevrelerinde merkezi örgütlenmeyi pekiştirmek görevini üstlenmiş organlardı. Son Bölge Temsilciliklerinin kurulması ise tersine, DİSK tabanını bölmeye yönelikti. Çünkü, DİSK Genel Merkezi'nin ve DİSK'e bağlı sendikaların büyük bir çoğunluğunun Genel Merkezlerinin bulunduğu İstanbul'da 3 Bölge Temsilciliğinin birden atanması ve bunların başına getirilen kişilerin şimdiye dek üstlendikleri misyonlar bunun açık kanıtıydı. Örneğin Silahtar, Eyüp yöresini kapsayan DİSK 14. Bölge temsilciliğine Maden-İş onur kuruluna sevk edilen, bu bölgedeki tüm maocu ve gericilerle al takke-ver külah olan Celal Alçınkaya getirildi... 7 sendika şubesini kapsamına alan Mecidiyeköy'de oluşturulan DİSK Bölge Temsilciliğine ise Maden-İş düşmanlığında ve bölücükte her kalıba giren Salih Taner Serin getirildi. Kartal Bölge Temsilciliğine de OLEYİS ve DİSK'te görev almadan önce bütün işi DİSK sendikalarına karşı sendika örgütlemek olan (Tekstil'e karşı Tüm Dokuma İş gibi) Sefer Güvenç atandı.

DİSK Yürütme Kurulu'nun bu bölge temsilciliklerine bu kişileri seçmenlerinin nedeni bunların ortak noktası olan işçi sınıfının politik partisine olan düşmanlıkarıydı. Her üçü de işçi sınıfının politik hareketine küfretmekle ün salmışlardı.

Öte yandan Edirne'de oluşturulan bölge temsilciliğine «hizip SGB»li bir genç, Samsun Bölge Temsilciliği'ne TSİP'li bir öğretmen atandı. Diyarbakır Bölge Temsilciliği seçimlerini ise DİSK Yürütme Kurulu'nun ağırlık koyması sonucu bir DDKD'li kaybetti, bir DHKD'li kazandı.

Kısacası, bazı DİSK Yürütme Kurulu üyeleriyle birlikte hareket eden siyasi çizgilere ulufeler dağıtılarak sınıf ve kitle sendikacılığına saldırı üsleri hazırlandı.

VE DİSK'İN 1 MAYIS'I

DİSK Yürütme kurulu'nun bazı üyelerinin tabandan koptuğunu, ihraçlarla gücünün büyük kısmını kaybettiğini burjuvazi de, kendileri de görüyordu.

DİSK Yürütme Kurulu üyeleri 1 Mayıs'ın kendilerini kurtarmak, kan almak için politik bir manevra alanı olabileceği hesabını yaptılar. Bir yandan 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemede başrolü oynarken, öte yandan da en keskin demeçlerle sınıf ve kitle sendikalarını, işçi sınıfının politik hareketini güç bir konuma itmeye çalıştılar. Sıkıyönetim koşullarında, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının güçlüğünü, ancak ve ancak tüm demokrasi güçlerinin bilinçli ve kararlı tutumunun sonucu gerçekleştirilebileceğini bildiklerinden, bu konuda demokratik örgütlerle yapılan toplantıları sabote ettiler. Tutarlı, kararlı, gerçekçi, güçlü, birlikli bir hazırlık içine girmeden, İstanbul'da Sıkıyönetim koşullarında 1 Mayıs'ın kutlanmasının olanaklı olmadığını herkesten daha iyi bildikleri halde, İstanbul dışındaki kutlamaları «ihanet», «bölücülük» gibi hesabının çok güç verilebileceği suçlamalarla karaladılar. İşçi sınıfının Uluslararası Birlik Dayanışma ve Savaşım Günü'nün kutlanmasının tümden önüne geçmek gigi iki yüzlü bir davranışı, külhanbeyi gibi savundular.

Işıklar'ın demokratik örgütler toplantısında dediği gibi «kaybedecek şeyleri yok»tu. 1 Mayıs öncesinde DİSK Genel Sekreteri konuştukça açık veriyordu.- «100 bin kişi tutuklansa da yine 1 Mayıs Alanı'na çıkacağız» derken, kendi lafıyla değil yüzbinin, yüz kişinin bile yürümeyeceğini biliyordu. Herkesin kabul ettiği bir gerçek vardı.

DİSK yürütmesinin 1 Mayısı taktik bir platform olarak kullanma çabaları daha işin başında açığa çıkmıştı. 19 ve 20 Nisan'da Ankara'da demokratik örgütlerin temsilcileri ile yapılan toplantılarda kaybedecek şeyleri olanlar, DİSK yürütmesinin güven vermediğini gördüler. Kutlamanın nasıl yapılacağı, güvenliğin nasıl alınacağı sorularına cevap alamadılar. «İstanbul dışında kutlama yapılmasın» yolundaki ısrarlı tavırlar da yandaş bulamadığı gibi, kesin bir dille reddedildi.

DİSK yürütmesinin 1 Mayısa hazırlanmadığı savı temelsiz ve boş değildir. Hazırlıkların göstermelik olduğu gösterinin hangi koşullarda yapılacağını bile unutturmuştu kendilerine. En rahat dönemlerde bile, yapıştırılması zor 70/100 ebadında afişler bastırılıyordu. Afişleri Ankara'dan getiren kamyon ise Merter sokaklarında döne döne DİSK'in adresini ararken güvenlik kuvvetlerince «yakalanıyordu». Şoför DİSK'in adresini bir güvenlik mensubundan öğrenmek isteyince, onlarda kamyonda ne olduğunu merak edip aramıştı. Güvenlik ekipleri toplantıları ise tam bir keşmekeş ve ciddiyetsizlik örneğiydi. Yapılmayacak bir gösterinin güvenliğini düşünmek elbette ciddi olamayacaktı. Sonunda bu ekibin sorumlularına, fabrikalarda «1 Mayıs'ın ne kadar güzel bir şey olduğunun» propaganda edilmesi görevi verildi.

1 Mayıs'ın İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması mümkündü. Ancak bunun koşullarının yaratılması gerekliydi. DİSK yürütmesi ve onların taktik yandaşları veba dan kaçar gibi kaçtılar bu önerilerden. Burjuvazinin oyununu bozacak güç, tüm demokratik güçlerin oluşturacakları bir eylem platformuydu. Bu birlik daha 1.5 ay önceden Maden-İş, Banksen ve Baysen-in ihracıyla torpillenmişti. Bu sendikaların ihracından sonra burjuvazi 1 Mayıs konusunda daha net tavır aldı. 1 Mayıs'ı İstanbul'da yaptırmayacağını açıkladı.

Kutlamanın subjektif koşullarını yaratmak şöyle dursun, yıllardır elde edilen kazanımlar bile tehlikeye sokulurken, DİSK yürütmesinin «yapacağız» avazeleri daha da yükseldi. Ancak ortada hiç bir şey yoktu. DİSK Yönetiminin Bölücü tavırlarıyla hazırladıkları ortam bir provokasyon zeminine dönüştükçe ve 1 Mayıs'ın eşiğine gelindiğinde, Maden-İş Banksen, Baysen'in yanısıra, Oleyis, Lastik-İş, Tümka-İş, Petkim-İş, Devrimci Toprak-İş, ASİS, Tekges-İş, Aster-İş ve Yeni Haber-İş sendikaları da 1 Mayıs'a İstanbul'da katılmayacaklarını açıkladılar.

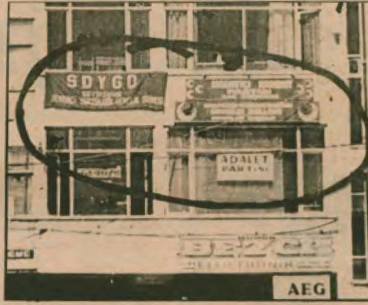
Böylece silah geri tepmiş, tabansızların oyunu bozulmuştu. Yürütmenin 1 Mayıs politikası daha 1 Mayıs öncesi DİSK'i oluşturan sendikaların çoğunluğu tarafından reddedilmişti.

İşte İzmir'e gitme kararı gelişen bu süreç içinde alındı. İşçi sınıfının savaşımından sorumlu olanlar, 1 Mayıs'ı hiç kutlamama provokasyonu karşısında kaybedecek şeyleri bulunanlar, 76, 77, 78 ve 79 Mayıslarının öncüleri onbinlerce kişi, işçisi, köylüsü, aydını, kadını gençliği ile İzmir'e akın etti. Ve eğer tutuklanmak eziyet görmek övünülecek birşeyse 1 Mayıs'ta İzmir'e gidenlerden 1300'e yakını gözaltına alındı, bir o kadarı da yollarda eziyet gördü. Üstelik ek olarak İKD'nin Merkezi ve tüm şubelerinin çalışması yasaklandı.

Böylece işçi sınıfının politik öncüsünü tecrit etmeye, sınıf ve kitle sendikacılığının öncülerini açmaza sokmaya çalışanlar, kendileri tecrit oldular, kendileri çıkmaza girdiler. Hemen hemen tüm DİSK sendikalarının 1 Mayıs'ta İstanbul'da kutlama yapmayacaklarını açıklamalarına ve Dev-Genç, Dev-Sol, Kurtuluş gibi örgütler'in İstanbul dışında kutlamalar düzenlemelerine karşın, nedense sadece Maden-İş, Banksen ve Baysen sendikaları ile İGD ihanetle suçlandı. DİSK Genel Yönetiminin görüşleri ve değerlendirmesine taban tabana zıt, «korsan sayı» çıkan DİSK'in SESİ dergisinde herkes hain ilan edilerek işin içinden sıyrılmaya çalışıldı.

— ● —

Şimdi DİSK'te yeni bir dönem başlıyor. Tabansızlar oku yaydan çıkartmışlar dönüşü olmayan bir yola girmişlerdir. Kendilerine ters düşen sınıf sendikalarını DİSK'ten uzaklaştırma operasyonunun genişlemesi gündemdedir. Bu süreç Devrimci Toprak-İş ile başlamış durumda. Ülkemizde faşist tırmanışın yeni ve ciddi boyutlara ulaştığı şu günlerde, gerici güçlerin hükümeti devirme manevralarına hız verdiği bu koşullarda bölücüler ve «özel görevliler» ellerinden geleni esirgemiyor. Kimsenin kuşkusu olmasın bu oyun da bozulacak. İşçi sınıfımız DİSK'i, işçi sınıfına, onun savaşımına zarar verenlerden temizleyecek güçtedir. Zaman, tabansız Yürütmeye ve onun taktik yandaşlarına bunu gösterecektir.

Faşistlerin maocularla oda komşuluğu bile Maden-İş'in aliminyum tesislerinde çoğunluk sendikasını engelleyemedi

Seydişehir'de artık faşistlere yer yok!..

Geçtiğimiz günlerde Seydişehir önemli günler yaşadı. 28 Mayıs'ta Türk-İş içinde faşist hareketin başını çeken Türk-Metal sendikası tarafından çeşitli kentlerden getirilen silahlı MHP militanları, vardiya çıkışında işçilere saldırmayı denediler. Gözleri yemeyince kente inerek korumasız işyerlerine, CHP, Maden-İş gibi parti, sendika ve demokratik örgütlerin binalarına saldırdılar. Faşistler Kahramanmaraş örneği bir kitle kırımına girişmek istediler.

Ancak bu iş artık Seydişehir'de o kadar kolay değil. Türkiye'de sınıf ve kitle sendikacılığının öncülüğünü yapan Maden-İş'in saflarında toplanan Seydişehir işçisi esnafıyla, kadınıyla, memuruyla ve en önemlisi tüm çevre köylüleriyle Seydişehir'de faşizme geçit vermiyor. Saldırı durduruluyor, ardından kadını, esnafı ve Seydişehir'in tüm alın teriyle geçinenleri alanlara çıkıyorlar.

28 Mayıs faşist saldırısında da bu böyle oldu. Faşistler kent içinde saldırılarını sürdürürken işçilerin, esnafın halkın büyük tepkisiyle karşılaştılar. Emniyet görevlileri olaya seyirci olurken, önleyecek gücümüz yok» derken, Seydişehirli kıran kırana bir kavga verdi sokak ortasında. Yaralananlar oldu. Faşistler büyük kayıp verdiler. Satırını kapan bir kasap 8-10 faşist kattı önüne, kovaladı. Güvenlik görevlilerine halkın önünden kaçan faşistleri yakalamaktan başka bir iş kalmadı. Polislerden bir kısmı halkın bu kadar büyük tepkisine neden olan faşistleri yaklamak zorunda kaldılar.

Aradan bir iki gün geçmeden, Seydişehir'in emekçi kadınları kentte bir yürüyüş yaptılar. Faşist Türk Metal'in Seydişehir'den geri dönmemecesine defolup gitmesini istediler.

9 Haziran günü esnaflar yürüdü. Seydişehir'de kitlelerin bu anlamda hareketlenmesinin başını Seydişehir işçisi çekti. Seydişehir'de işçi sınıfı, yığınların öncüsü olduğunu, faşizme karşı kararlı ve tutarlı savaşımıyla yine yığınlara bir kez daha kanıtladı. Yığınlar işçi sınıfının öncülüğünü kabul etti. Kitle kırımına giden yolu, işçi sınıfının yığınlara verdiği bu güven, işçi sınıfının tüm emekçi kesimlerle, ilerici aydınlarla oluşturduğu birlik tıkadı.

Oysa, Seydişehir'de alüminyum tesislerinin kurulmasından sonra tüm gericiler ve faşistler bu yöreye gözlerini dikmişlerdi. Gerici iktidarlar döneminde Türk-İş'e bağlı Türk Metal'e alüminyum tesislerinde toplu sözleşme yetkisi verildi ve MC dönemlerinde de fabrika faşist militanlarla dolduruldu. Alüminyum tesislerinde çalışan 6 bin 700 kadar işçi bu faşist militanlar tarafından sindirilmek istendi.

Kavganın çetini Maden-İş Bölge Temsilciliği Seydişehir'de kurulduktan sonra başladı. İşçiler sahip çıktılar Maden-İş'e toplu halde Türk-Metalden istifa ettiler. Bu çözülmeyi önlemek isteyen Türk Metal, MHP'li AP'li parlamenterleri bölgeye getirip antikomünizm nutku attırdılar. «Maden-İş komünist sendikadır» dediler. Antikomünizmin en kabasından en incesine kadar oyunlar oynandı. Ama sökmedi. İşçiler, «Maden-İş komünistse, yöneticileri komünistse biz de komünistiz» dediler. Teröre başvurmak istediler, ters tepti. Bu sefer kaçacak delik aradılar. Sonra «büyük plan» düzenlendi. Bu planın düzenleme cesaretini de MKE'de çalışma Bakanlığı'nın kendilerine verdiği yetkiden aldılar. «Büyük plan» daha da tersine işledi. Maden-İş'in Alüminyum tesislerinde çoğunluk sendikası olduğunu Müessese müdürlüğü de kabul etti ve Maden-İş üyesi bir işçi yönetim kuruluna girdi. Bu olay tüm kentte davul zurnalarla kutlandı.

Seydişehir'de bugün işçi sınıfının, metal işçilerinin başını çektiği halk güçlerinin birliği daha da pekişiyor. Maocular MHP İlçe Örgütü, MHP Gençlik Kolları ve AP İlçe Örgütü'nün bulunduğu binada faşistlerle oda komşuluğu yaparken, kimi goşist grupçuklar da zaman zaman gelişip boy atan eylem birliğine ters ve kararsız davranışlarda bulunuyorlar. Ama bugün Seydişehir'in işçisi, esnafı, memuru, kadını, genci ak sakallı dedesi, «faşistler defolup gidecek buralardan» diyor ve ekliyorlar.

«Hem de bir daha gelmemecesine...»

Kısa...

Kısa...

Gıda-İş TARİŞ'in tüm birimlerinde yetki aldı

TARİŞ İşletmelerinde geçen yıl başlatılan istifa kampanyasına İncir işletmesinde çalışan 120 işçinin de katılmasıyla DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası tüm birimlerde yetkili oldu.

Bilindiği gibi TARİŞ İşletmeleri MC iktidarları döneminde MHP'li faşistlerin yuvası haline getirilmişti. Tek Gıda-İş Sendikasından istifa ederek DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasına geçen 2400 işçi adına yapılan açıklamada, işçi sınıfının sendikal birliğini parçalama, sınıf sendikalarına ve sendikacılarına yapılan saldırıları ibretle izledikleri belirtildi.

Karabük Çelik-İş'te faşistler geriledi

Çelik-İş Sendikası Karabük Şubesinde yapılan lokal ve delege seçimlerine ayrı bir liste ile giren ilerici, demokrat ve sosyalist işçiler faşistleri gerilettiler. AP-MHP-MSP ittifakının oluşturduğu liste hemen hemen tüm işyerlerinde çok az bir farkla seçimi aldı. Sol listenin seçimleri kazanamayışında CHP ilçe örgütü etkin rol oynadı. Hazırladıkları korsan listelerle faşistlerin lehine sol listenin oy kaybına yol açtılar.

İzmir'de Tek Gıda-İş protesto edildi

Tekel'in yaprak tütün, bakım ve işleme işletmelerinde çalışan işçiler, haksız ve yasadışı uygulamalara göz yuman Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikası İzmir şube yöneticilerini protesto ettiler.

İşyerlerinde haksız, yasa dışı ve toplu sözleşme maddelerine aykırı davranışlara Tek Gıda-İş'in gözyumduğunu belirten işçiler, sendika Merkez Şube Başkanı Cavit Yalçın ile, 2 Nolu Şube Başkanı Timur Yavuz'u ve diğer yöneticileri protesto etmek amacıyla 15 ve 16 Mayıs günleri toplu halde sendika binasına geldiler. Ancak daha önce işçilerin geleceğini öğrenen sendika yöneticileri, şube binasından kaçtılar. Sendikanın kilitli kapısıyla karşılaşan işçiler, sendika açılıncaya değin eylemlerini sürdüreceklerini söyleyerek sendika önünde bir süre beklediler. Ancak hiçbir yöneticinin gelmediğini gören işçiler, sendikacıları protesto ederek dağıldılar.

Ekonomik hakları gaspedilen

Yığınlar ha

Kapitalist toplumda, üretim araçlarının özel mülkiyeti, küçük bir azınlığın elinde toplandığından, çalışanların yarattıkları değerlerin önemli bir bölümüne sermaye sınıfı elkoyar. Hiç çalışmadığı halde, sermaye sınıfının yaratılan değerden aldığı paya, artı-değer ya da kabaca kâr adı verilir. Emek gücünün payına düşen ise, ücrettir.

Kuşkusuz, kapitalist toplum, yalnızca temel iki sınıftan, sermaye ve işçi sınıflarından oluşmaz. Bunun yanında, kapitalist toplumda, bu iki temel sınıf dışında kendi içinde ayrımlaşmış ve sınıflaşmış olan köylülük ve pekçok ara katman da yeralmaktadır.

Kırsal alanda, büyük toprak sahipleri, orta köylülük ve yoksul köylülük, genel olarak köylülüğün, belli başlı kesimlerini oluşturur.

Kapitalist toplumda, kentlerde, temel karşıt iki sınıf olan burjuvazi ve işçi sınıfı dışında da, esnaf ve zanaatkârlar, memurlar, teknik elemanlar, öğretmenler, aydınlar vb. gibi ara katmanlar bulunur.

Kapitalist toplumda, temel sınıflar arasında varolan ideolojik ve politik savaşım yanında, bir de sürekli bir ekonomik - demokratik savaşım sözkonusudur. Karşıt iki sınıf açısından bu ekonomik savaşım ücret ve artı-değer olarak, her iki temel sınıfın, yaratılan değerlerin paylaşım kavgasında ete kemiğe bürünür.

Kapitalizmde, gelirin paylaşım kavgası, hiç kuşku yok, yalnızca temel iki sınıf arasında süregelen bir olgu değildir. Egemen sınıf olan burjuvaziye karşı işçi sınıfı yanında, köylülüğün çeşitli kesimleri ve öteki ara katmanlar da bu kavganın içindedirler.

Bu savaşım, kapitalizmin tekelci aşamasında, daha ilginç bir görünüm alır. Emperyalizm ve tekellerin sömürüsüne karşı sürdürülen ekonomik savaşıma, işçi sınıfının yanında, yalnızca ara katmanlar değil, orta ve küçük boy sermayelerde katılır.

Çünkü, emperyalizm ve tekellerin sömürü ve yıkımı, yalnızca üretim süreci içinde oluşan sömürüyle sınırlı değildir. Bu sürecin dışında, yüksek tekel fiyatının sonucunda oluşan ve tekelci sermayeye bir ek tekel kârı sağlayan bir başka sömürü yöntemi de sözkonusudur. Ve bu sömürünün kurban ları da, yalnızca işçiler değil, tüm öteki ara katmanlar, orta ve küçük köylülük ve hatta tekel dışı orta ve küçük boy sermayelerdir.

Yaratılan maddi değerlerin, sınıf ve katmanlar arasında sürdürülen bu paylaşım savaşımı, son çözümlemede, kendisini, savaşan sınıf ve katmanların gelir düzeylerinde ortaya koyar.

Bu açıdan, emekçi sınıf ve katmanların, yaşam koşullarının iyileşmediğinin, temel iki göstergesi vardır. Birincisi, gerçek gelir ya da ücretin (reel ücret) artı ya da eksi yönde değişmesidir. Daha açık bir deyişle, eğer ücret artışları, fiyat artışlarından daha yüksek bir düzeyde gerçekleşmiş ise, gerçek ücretler artmış ve bir önceki yıla oran la çalışanların yaşam koşullarında bir iyileşme olmuş demektir. Aksi durumda, çalışanların gelir düzeyleri ya da gerçek ücretleri gerilemiş ve buna koşut olarak da, emekçilerin yaşama koşulları kötüleşmiş demektir.

İkincisi, gerek işçi sınıfının, gerekse ara katmanların gelir düzeylerinin, genel olarak sermaye sınıfı ve özel olarak da tekelci sermayenin gelir düzeyine oranla, ne yönde değişim gösterdiğidir. Emekçi sınıfların gelir düzeyleri, sermaye sınıfına oranla gerilemekte ise, bu durum, emekçi sınıfların gelir açısından konumlarının göreli kötüleştiğini gösterir.

Kapitalizmde genel kural olarak, işçi ücretlerindeki artışlar, fiyat artışlarının önüne geçebilir; yani gerçek işçi ücretlerinde sürekli bir artış gözlenebilir.

Ne var ki, gerçek ücretlerde meydana gelen artış, artı-değer oranının (sömürü oranının) gerilemesi anlamına gelmez. Kapitalist toplumda, genel kural, sömürü oranının artması, yaratılan değerlerden emekçilerin aldığı payın sürekli gerilemesidir. Ve bu anlamda, kapitalizmde, emekçilerin yaşam koşulları sürekli kötüleşir ve sermaye sınıfının da bu bölüşümden aldığı pay, hem mutlak, hem de göreli olarak sürekli büyür...

TÜRKİYE'DE DURUM NE?

Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi, Türkiyede de, sermaye sınıfı, işçi ücretlerinde, öteki emekçi sınıf ve katmanların gelir düzeylerinde meydana gelen değişmeleri özünden çarpıtmaktadır.

Bu çarpıtmaları, birkaç nokta da toplamak olanaklıdır: Birincisi sermaye sınıfı, işçi ücretlerinde meydana gelen «mutlak» artışı, gerçek ücretlerde meydana gelen bir artış gibi göstermektedir. Sözgelimi, 1978 yılında, gündelik ortalama 100 lira olan işçi ücretleri; eğer 1979 yılında 125 liraya yükselmiş ise, sermaye sınıfı bu durumu, gerçek işçi ücretlerinde yüzde 25'lik bir artış olarak yorumlamaktadır.

Oysa, gerçek işçi ücretlerinde bir artış ya da gerilemeden sözedebilmek için, mutlak ücretlerde meydana gelen artışı (işçinin eline geçen ücretlerdeki artış), fiyat artışlarıyla karşılatırmak gerekir. Sözgelimi, 1978 yılında ortalama yüz lira olan işçi ücretleri, 1979 yılında 125 liraya yükselmiş ve aynı dönemde fiyatlar da yüzde 25 oranında artmış ise, gerçek ücretler hiç artmamış, aynı düzeyde kalmış demektir.

Sermaye sınıfı, mutlak ücretlerdeki artışı, yalnızca fiyat artışlarından soyutlamakla kalmamakta o aynı zamanda, ücret artışlarını, burjuva sınıfının gelirinde meydana gelen artışlardan da soyutlamaktadır.

Sonuç olarak, işçi sınıfının ve öteki emekçi yığınların gelirlerinde bir artıştan, bunların yaşama koşullarında bir iyileşmeden sözedebilmek için, iki şeyin gerçekleşmesi gerekir: 1) İşçi ücretlerinde ortaya çıkan artışlar, fiyat artışlarından daha yüksek bir düzeyde gerçekleşmeli; 2) Emekçilerin gelirlerindeki artışlar, göreli olarak sermaye sınıfının gelirlerindeki artışlardan daha aşağı bir düzeyde gerçekleşmemelidir.

Bu iki göstergenin ışığında, Türkiye'de varolan koşullara baktığımızda, ortaya şöyle bir durum çıkmaktadır: 1963-1977 yılları arasında, 12 Mart Faşizmi döneminde iki yıl hariç tutulursa, gerçek işçi ücretlerinde sürekli bir artış gözlenmiştir. 12 Mart döneminin ilk yılında, gerçek işçi ücretleri, 1971' de yüzde 4.1 ve 1972'de de yüzde 1.5 oranında gerileme göstermiştir.

İlgili dönem boyunca, yalnızca işçilerin değil, köylülerin, tüm emekçi sınıf ve katmanların gelir düzeyleri, genel olarak sermaye sınıfının ve özel olarak da, tekelci sermayenin gelirlerine oranla sürekli gerilemiştir.

Son iki üç yıl içerisinde ise, tekelci sermaye dışında kalan, tüm sınıf ve katmanların, hem göreli ve

O halde ne yapmalı?

1978 ve 1979 yılları, emekçi yığınlar açısından, belki de Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en olumsuz dönemidir. Yığınların yaşam koşullarının bu denli kötüleşmesi, emekçilerin büyük bir ekonomik çöküntü ve yıkımın eşiğine getirilmesi, hiç kuşku yok, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda, politik ve ideolojik amaçlı yığın eylemlerinin ve yığınsal çıkışların da nesnel koşullarından birisi ve belki de birincisidir.

Son aylarda, İşçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin, ekonomik, demokratik ve politik savaşım düzeyleri yükseldi ve emperyalist odakların, tekelci sermayenin korkulu rüyası haline geldi. Bunda hiç kuşku yok. Ne var ki, yine de eksik birşeyler olduğu, açık... Hem ekonomik-demokratik, hem de politik ve ideolojik savaşımda, ülkede varolan nesnel koşulların, yığınsal eylem ve çıkışlara tam anı, kurtuluşun işçi sınıfı hareketinde olduğunu yığınlara anlatabilmektir.

Türkiye'nin nesnel koşuları, tüm çözüm uğraşlarına karşın bunalımlamıyla yansıdığı, yığınların içinde bulundukları nesnel koşulların doğal sonucu olması gereken hareketliliğe, hiç değilse şu günlerde, kavuşabildikleri söylenemez.

Bu durumun çeşitli nedenleri vardır kuşkusuz. Bu nedenler arasında, uzun süreler «umut» olarak gösterilen ve geniş emekçi yığınları peşine takan CHP'nin yarattığı düş kırıklığının yavaş yavaş bilinçlere kazınmakla birlikte, henüz tam ve en geniş boyutlarda kavranamaması, kavransa bile, en geniş yığınların çıkış yolunu tam görememeleri vardır. Bu nedenler arasında faşist terörün; sıkıyönetim eliyle veya çeşitli biçimlerde yığınlar üzerinde yoğunlaştırılan antidemokratik baskıların payı vardır. Ama, yığınların harekete geçirilebilmesi ve devrimci duruma doğru olgunlaşmakta olan sürece yığınsal biçimde katılmalarındaki en büyük eksik, işçi sınıfının bağlaşıklarının tam hazırlanamamış olması, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin henüz gerçekleşememiş olmasıdır. Daha da açığı, eksik olan, öznel bir yandır.

zaman, yapılması gereken de, varolan nesnel koşular yanında, öznel koşulları oluşturmak, yığınlara salt ekonomik-demokratik değil; aynı zamanda, politik ve ideolojik hedefleri de doğru olarak gösterebilmektir. Yapılması gereken, burjuvazinin denediği tüm üçüncü yolların birer çıkmaz olduğunu, koca «umut dağlarının» yutturmacadan başka birşey olmadığı-

ların gitgide derinleşmesi ve kapitalizmin bunalımları içinde bu açmazların çözümsüzlüğü, yığınları uzun süre hareketsiz bekletemez.

reketsiz kalmayacak

Mutlak Ücretler	Ücret Artışı %	Gerçek ücret Artışı %	Gerçek Ücretler	AYLAR	Endeks 1963:100	Fiyat artışı %
				GERÇEK ÜCRETLER		
165.46	—	—	165.46	ARALIK 1977	681.3	—
180.46	9.1	5.1	173.90	OCAK 1978	708.5	4.0
172.51	—4.4	—9.7	157.74	ŞUBAT 1978	746.2	5.3
180.70	4.7	2.8	162.16	MART 1978	760.1	1.9
186.13	3.0	0.0	162.16	NİSAN 1978	782.8	3.0
181.60	—2.4	—7.4	150.16	MAYIS 1978	823.3	5.2
184.66	1.7	—2.4	146.56	HAZİRAN 1978	857.1	4.1
193.43	4.7	0.9	147.88	TEMMUZ 1978	889.6	3.8
203.35	5.1	2.5	151.58	AĞUSTOS 1978	913.1	2.6
210.07	3.3	—1.2	149.76	EYLÜL 1978	954.1	4.5
206.96	—1.5	—6.3	140.33	EKİM 1978	1000.2	4.8
206.35	—0.3	—3.5	135.42	KASIM 1978	1031.7	3.2
207.94	0.8	—0.9	134.20	ARALIK 1978	1049.0	1.7
25.7			—19	ARTIŞ %	64.0	

KAYNAK: SSK ve İstanbul Geçinme Endeksi

hem de gerçek gelir düzeylerinde hızlı bir gerileme gözlenmektedir. Resmi veriler, 1978 yılının, emekçi yığınlar açısından, planlı dönemin en kötü yılı olduğunu göstermek - tedir.

YÜZDE 19 GERİLEME

1978 yılında, gerçek işçi ücretleri (reel ücretler), yüzde 19 dolayında gerileme gösterdi. Bunun anlamı, 1978 yılında işçilerin yaşama koşu'larının, bir önceki yıla oranla yüzde 19 oranında kötüleşmesi demektir.

Gerçek işçi ücretlerinin yüzde 19 dolayında düşüş göstermesine, 1978 yılında fiyatların işçi ücretlerinden daha yüksek oranda artması neden oldu.

1978 yılında, mutlak işçi ücretlerinin yüzde 25.7 oranında artmasına karşılık, perakende fiyatlar yüzde 54 arttı.

İstanbul geçinme endeksi, 1977 yılı Aralık ayı sonunda 681.3 iken, bu gösterge, Aralık 1978'de 1049'a yükseldi. Böylece, Aralık 1977-Aralık 1978 dönemini kapsayan son bir yıl içinde, perakende fiyatlar yüzde 54 dolayında artmış oldu. Resmi veriler, planlı dönemin en yüksek fiyat artışlarının, 1978 yılında ortaya çıktığını göstermek - tedir.

İşçi ücretleri, 1977 yılı Aralık ayında gündelik olarak 165 lira 46 kuruş iken, Aralık 1978'de 207 lira 94 kuruşa yükseldi. Böylece, Aralık 1977 - Aralık 1978 dönemini kapsayan son bir yıl içinde, mutlak işçi ücretleri, yüzde 25.7 oranında artmış oldu.

Öte yandan fiyat artışlarının işçi ücretlerindeki artışlardan daha yüksek oranda gerçekleşmesi sonucu, Aralık 1977'de gündelik 165 lira 46 kuruş olan gerçek işçi ücretleri, Aralık 1978'de 134 lira 20 kuruşa düştü. Böylece, Aralık 1977 -Aralık 1978 döneminde, gerçek işçi ücretleri yüzde 19 dolayında gerilemiş oldu.

ÜCRET, MAAŞ VE KÖYLÜ GELİRLERİ

Sermaye sınıfı ile emekçi sınıf ve tabakaların, gelir düzeylerinde ortaya çıkan gelişmelerin yönünü kavrayabilmek için, bu sınıf ve katmanların ulusal gelirden aldıkları payın, zaman boyutunda nasıl bir değişme gösterdiğine bakmak gerekmektedir.

Soruna bu açıdan yaklaştığımızda, 1970-1978 yılları arasında, işçi sınıfının, maaşıyla geçinen memurların öğretmenlerin ve köylülerin gelirlerinin göreli gerilediği; buna karşılık, sermaye sınıfının ve özellikle de tekelci sermayenin gelirlerinin sürekli arttığı gözlenmektedir.

Nitekim, 1970 yılında, işçi ücretlerinin ulusal gelir içindeki payına 100 dersek, 1978 yılında bu büyüklük 57'ye düşmüş bulunmaktadır. Bir başka deyişle, 1970 yılında, ulusal gelirden 100 lira pay alan ortalama bir işçinin, 1978 yılında aldığı pay 57 liraya gerilemiştir.

Aynı biçimde, ilgili dönemde, maaşlıların ulusal gelirden aldığı pay, 1970 yılında 100 iken, bu büyüklük, 1978 yılında 65.7'ye düşmüştür. Bir başka deyişle, 1970 yılında, ulusal gelirden 100 lira pay alan ortalama bir maaşlı kişi, 1978 yılında 65.7 lira ile yetinmek zorunluğunda kalmıştır.

Köylülüğün durumu, biraz daha değişiktir: 1970 yılında, tüm köylülüğün ulusal gelirden aldığı pay 100 iken, bu büyüklük de, 1978 yılında 74.2'ye inmiş bulunmaktadır. Bunun anlamı, 1970 yılında, ulusal gelirden alınan her 100 liralık köylü gelirinin, 1978 yılına gelindiğinde 74.2 liraya düşmesi demektir.

İlk bakışta, maaş ve ücretlilere oranla, köylünün göreli durumunun daha iyi olduğu düşünülebilir. Ne var ki, böylesi bir yargı, kesinlikle yanlış olur. Çünkü, kırsal kesim gelirleri içinde, Türkiye'de ekilebilir toprakların yarısına sahip; bir avuç büyük toprak sahibinin de gelirleri yeralmaktadır. Bu nedenle, kolaylıkla söylenebilir ki, salt yoksul köylülüğün değil; aynı zamanda, orta köylülüğün de yaşam koşulları göreli kötüleşmekte, mülksüzleşme, sömürü ve yıkım, bir avuç büyük toprak sahibi dışında kalan tüm katmanları kapsamaktadır.

Ekonomi biliminde, değişmeyen bir kural var: Gelir dağılımında, bir sınıf ya da katmanın kaybettiğini, kaçınılmaz olarak, bir başka sınıf ya da katman kazanır. Bir başka deyişle, gelir dağılımında, kimi sınıf ya da katmanların göreli durumlarını iyileştirmeleri, ancak bir başka sınıf ya da katmanların göreli durumlarının kötüleştirilmeleri ile gerçekleştirilebilir.

O zaman şu soru sorulmaya değmez mi. Türkiye'de, Ücretlilerin, maaşıyla geçinenlerin, esnaf ve zanaatkârların, tüm ara katmanların orta ve küçük boy tarımcıların gelir düzeyleri, hem mutlak ve hem de görece gerilerken, durumları iyileşenler kimlerdir acaba? Saydığımız sınıf ve katmanların dışında, tekelci sermaye ile büyük toprak sahiplerinden başka kimse kaldı mı?

BURJUVAZİNİN YALANI

Burjuvazi, gerçekleri ters yüz etmekte, yalan ve demagojiyi sürekli bir silah olarak kullanmakta ustalaşmış bir sınıftır. Burjuvazinin kodaman kesimi, tekelci sermaye, eskiden beri, maaş ve ücretlerde ortaya çıkan artışlardan ve tarımsal ürünlerin taban fiyatlarının yüksek düzeyde saptanmasından sürekli şikâyetçi olmuş ve bu durumu, Türkiye'de enflasyonun esas nedeni olarak göstermeye çalışmıştır.

Resmi veriler, tekelci sermayenin bu iddiasının, büyük bir kuyruklu yalan olduğunu ortaya koymaktadır. Bir kere, maaş ve ücretlilerin ve köylülerin ulusal gelirden aldıkları pay, zaman boyutunda sürekli gerilemiştir. Bunun anlamı yaratılan maddi değerlerin bölüşümünde, sermaye sınıfının ve özellikle onun tekelci kesiminin gelirleri, hem mutlak, hem de göreli olarak artmış demektir. Bu, aynı zamanda, işçi ücretlerinin toplam maliyetler içindeki payının, hem mutlak ve hem de göreli olarak gerilemesi anlamına gelir

İkinci olarak, 1977'den itibaren akıl almaz boyutlara ulaşan fiyat artışları, tekelci sermaye dışında kalan tüm sınıf ve katmanların gelirlerindeki artışın önüne geçmiş ve yığınların gerçek gelir düzeyleri, sürekli gerilemeye başlamıştır.

Bu veriler, sermayenin bir süreden beri yükselttiği 1978 yılının kendisi için yıkım olduğu yolundaki feryatlarının iki yüzlülüğünü gösterirken, Türkiye'de emekçi yığınların eşi görülmedik bir ekonomik gerileme içine itildiklerini de tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

DEGİŞİK SINIF VE KATMANLAR'N GELİR DAĞILIMINDAN ALDIKLARI PAYLARDAKİ DEĞIŞMELER

YILLAR	ÜCRETLER	MAAŞLAR	TARIM GELİRLERİ
1970	100.0	100.0	100.0
1971	85.2	78.9	109.4
1972	78.2	65.2	83.6
1973	73.6	51.4	80.6
1974	65.5	52.2	103.1
1975	64.8	52.0	105.8
1976	67.1	39.6	117.0
1977	66.7	67.8	97.2
1978	57.8	65.7	74.2

KAYNAK: Devlet İstatistik Enstitüsü

Yığınların her hareketlenişinin de, mutlaka doğru hedeflere yönelen çıkışlar olduğu söylenemez. Yığın hareketlerinin doğru hedeflere yönelebilmesinin birinci ve en temel koşulu, güvencesi işçi sınıfının politik hareketidir. Onun yığınlar üstünde etkin olması, yığınlara doğru hedefleri gösterebilmesi, yığın hareketlerine öncülük edebilmesi, yığınlarla birlikte ve yığınların önüne geçebilmesidir.

Yapılması gereken, bölücü ve bozguncu akımlarla, her saydan ve boydan «sağ» ve «sol» sapmayla ödünsüz ideolojik savaşım, tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini gerçekleştirmek amacıyla doğru taktik ve stratejilerle çalışmak ve yığınlara doğru hedefleri gösteren propaganda ve ajitasyonu yoğunlaştırmak, bu hedefler doğrultusunda yığınları örgütlemek ve harekete geçirebilmektir.

dünyadan

Uluslarüstü Avrupa

10 Haziran seçimleriyle Avrupa'da kapitalist bütünleşme yolunda yeni bir adım atıldı. Avrupa parlamentosuna ilk doğrudan seçim gerçekleşti. Bu adımın önemi, yalnızca 410 milletvekilini seçmek için dokuzlar halkının sandık başına gitmesinden gelmiyor. Avrupa Parlamentosu seçimlerinin, Avrupa'da güvenlik ve işbirliği, Avrupa'da emekçi yığınların yaşamsal çıkarları, barış ve yumuşama açısından da tehlikeli niyetler taşımasından ileri geliyor.

AET ile ilgili olarak Pentagon'da, CIA'nın kulislerinde hazırlanan son plan açık: ABD güdümünde, ABD'ye bağımlı olmakla birlikte, Federal Almanya'nın Avrupa'ya hakim olmasına çalışmak; politik bütünleşme sürecini, zamanla askersel bir yapıya ulaştırmak için gerekli girişimlerde bulunmak; bunun sonucu olarak da Avrupa'da yükselen işçi sınıfı hareketinin ezilmesi için, gelişip güçlenen ve dünya politikası na damgasını vuran sosyalist ülkelere saldırılarda bulunulması için, gelişmekte olan ülkelerin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımının daha etkili bir biçimde bastırılması için yepyeni olanaklara sahip olmak.

NATO merkezinin yerin altına indirilmesinden, Avrupa'daki başkentlerin denetimini sağlamak için bir elektronik ağın önmli başkentlerden geçirilmesine; Avrupa Parlamentosu seçimlerine katılan tüm burjuva partilerinin programından, NATO'nun silah standardizasyonuna gitmesine ve bu arada Carter'in güvenlik danışması Brezinski'nin «bize güçlü Avrupa gerek» demesine kadar herşey, bu planın, sinsi, sinsi adım uygulamaya konulduğunu gösteriyor.

Bu tehlikeli adımlar atılırken, böylesine sinsi planlar tezgahlanırken, Avrupa'daki Komünist Partiler de yoğun bir savaşımın içindeler.

Gerek1974 yılında yapılan Avrupa Kapitalist Ülkeleri Komünist ve İşçi Partileri Konferansı'nda, gerek 1978 Temmuzunda Lüksemburg'da Avrupa Parlamentosu seçimleriyle ilgili danışma toplantısında, gerekse ikili ve çoklu ilişkilerde bu tehlikeyi ele alan işçi sınıfı partileri, bu uluslarüstü statüye karşı çıkmaktadırlar. AET içindeki bütünleşmesürecinin Avrupa'daki geniş emekçi yığınlarını daha büyük bir baskı altına alınmasına, özellikle de bu bütünleşmenin gelecekte askersell bir nitelik de kazanmasına karşı hemen hemen aynı belgilerle savaşım yürütüyorlar. Tek tek partilerin AET ile, kendi ülkeleri arasındaki ilişkileri farklı değerlendirmelerine karşın, anti-tekel platformdaki, barış ve demokrasi sorunundaki görüşlerin de fark yok.

Avrupa'daki komünist ve işçi partilerinin görevleri, kuşkusuz seçimlerin sonuçlanmasıyla bitmedi.

Strassburg'da çalışmaya başlayacak parlamentoda seçilen komünist milletvekillerinin önünde, gerçekten zorlu ve çetin sorunlar bulunuyor. Sayıları altı milyonu geçen işsiz kitleler iş sahası açılması, tekellerin egemenliğinin kırılması yolundaki çalışmalar, demokrasi savaşımının yeni kazanımlarla donanması, için dişe diş savaşım, silahlanma yarışının durdurulması, Avrupa'da güvenlik ve işbirliğinin gelistirilmesi, parlamentonun ulusal parlamentolarda yaptırım yetkisine sahip olmasına karşı çıkılması, gelişmekte olan ülkelere ya da ulusal kurtuluş savaşlarına müdahalelere engel olma gibi.

ORTADOĞU'DA YENİ BİR SAVAŞ HAZIRLIĞI YAPILIYOR

CAMP David ihanet anlaşmasından sonra emperyalizmin Ortadoğu'da Mısır'ı jandarma olarak kullanmaya başlamasıyla birlikte, bölgede yeni bir bögesel savaş hazırlıklarının artması dikkat çekmeye başladı.

Emperyalizm ve siyonizm, Ortadoğu'da gün geçtikçe za yıflayan konumlarını yitirmemek, atılan geri adımlara yenilerini eklememek için tehlikeli maceralara hazırlanıyor.

Lübnan'daki son olaylar, bu hazırlığın aşama kaydettiğini gösteriyor. İsrail'in son zamanlarda Lübnan'a saldırılarını yoğunlaştırması, hele hele bir süre önceki saldırılarda helikopterlerin ve savaş gemilerinin de devreye sokulması, Filistin halkının geleceği açısından daha korkunç planların yapıldığını kanıtlıyor.

Bu arada dikkati çeken nokta, Lübnan'ın seçiminin bir rastlantı olmaması, hedef olarak Lübnan'ın seçilminde uzun hesapların yapılmasıdır. Şu anda Lübnan'da hükümet bunalımı vardır. Ayrıca en güçlü, en kararlı Filistin savaşçıları Lübnandaki Sur kentinde üslenmişlerdir. Lübnan'da güçlü bir ilerici cephe vardır ve Lübnan işçi sınıfı, Ortadoğudaki bunalımda Filistin halkının en güçlü müttefiklerindendir. Ancak son zamanlar da Güney Lübnan'da faşist hareketin ağırlık kazanmasıyla birlikte, Lübnan'daki ilerici güçlere baskılar yoğunlaşmıştır.

Emperyalizm ve siyonizm, Lübnan'daki antiemperyalist antisiyonist cephenin bölünmesi için bu faşist devletçikleri, sağcı falanjistleri, ustalıkla kullanmak istemektedir. Nitekim son olarak Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Lübnan'daki bazı birliklerini geri çekmesinin ardında, Lübnan'daki ilericilerle dayanışma yatmaktadır.

Lübnan'da İsrail'in sürekli olarak ilerleme istekleri, bu ülkedeki hükümet bunalımından yararlanarak, yeni bir savaş çıkarmaya hazırlanması ise Mısır-İsrail tarafından başlatılan Camp David ihanetinin yeni bağlaşıklar kazanmasını hedeflemektedir. Zor duruma düşürülecek olan Lübnan'ı, Ürdün'ün, Suudi Arabistan'ın izlemesi fikri egemendir. Bu görüş ise yeni bir şey değildir. 1967 savaşından sonra İsrail yöneticileri, bu arada uzun yıllar Dışişleri Bakanlığında bulunan Moşe Dayan, «savaş bize yeni olanaklar sağladı, şimdi Arapları istediğimiz gibi görüşme masasına çekebiliriz» diyorlardı.

1967 savaşından sonra, Ortadoğu'da verilen antiemperyalist savaşımda belirli bir nitel değişiklik gözlenmektedir. Genel olarak politik bağımsızlık ve egemen devletler kurulması savaşımı çerçevesi içinde, savaşımın top -

Mısır, emperyalizmin

Kahire, emperyalizmin gizli servislerin Ortadoğu merkezi durumuna geldi.

Carter'in çabaları sonucu imzalanan Camp David anlaşmalarından sonra Mısır, emperyalizmin asker deposu haline geldi.

ABD'den, Camp David'i imzalamanın ödülü olarak 4 milyar dolarlık bir ek yardım alan Sedat, Sudan'da, «kızıl sızmasyı önlemek için 50 bin Mısır askerini görevlendirdi. Amerikan uçaklarıyla Sudan'a taşınan bu askerler, ülkenin güneyinde yogun olarak kıpırdanan hristiyanları kışkırtmak için kullanılacak.

Geçen ay ortalarında Kahire'de gizli bir toplantı yapıldı. CIA, İsrail Haberalma Örgütü MOSAD, Mısır Haber Alma Örgütü ve İran'dan kaçmak zorunda kalan SAVAK ajanlarının katıldıkları bu toplantıda, Ortadoğu'daki gerici harekâtın yürütülmesi ele alındı. Sayıları 8500'ü

Emperyalizm, Türkiye'yi, Ortadoğu'nun önemini göz önüne alarak, bu yöredeki sorunu kendi lehine çözebilmek amacıyla ileri bir karakolu olarak görmek istiyor

Türkiye'deki gelişmeler emperyalizmin Orta doğu politikası çerçevesinde düşünülüyor.

lumsal ve ekonomik alanda kaydığı saptanmaktadır. Yeni aşama için karakteristik olan ödevler arasında, gidecek Arap halklarının izleyecekleri gelişme yolunu seçmeleri öne çıkmaya başlamıştır. Bu konuda çeşitli ülkelerde aranan çözümler çeşitli ülkelerde sınıf savaşımının keskinleşmesine yol açmıştır.

1967 savaşından sonra belirginleşen ve bugün artık varlığı yadsınamaz bir duruma gelmiş olan bu süreç, şu iki sorunun yanıtlanmasını da gündeme getirmektedir.

1 — Savaş yükünü hangi sınıflar taşıyacaktır?

2 — İsrail'in işgal ettiği topraklar bağımsızlık savaşı yoluyla mı, yoksa emperyalizm ve siyonizmle uzlaşılarak mı kurtarılacaktır?

Bugün gerici Arap ülkelerinde ısrail ile uzlaşma isteğinin ardında bu türden sorular yatmaktadır. Gerici rejimler bir yandan Ortadoğu da adil ve kalıcı bir çözümün gerçekleşmesi yolunda sıcak savaşın en ön saflarında çarpışmakta olan geniş halk yığınlarını, savaşın ekonomik yükünü çekmeye zorlamaktadırlar. Öte yandan da bu yığınların savaşın sonuçları konusunda, politik gelişmeler konusunda, tek tek ülkelerdeki politik yaşam içerisinde söz sahibi olmaktan alıkoymak peşindedirler.

Emperyalizm bu olgudan alabildiğince yararlanırken, bütün Arap bölgesinde büyük ya da küçük boyuttaki her türlü çatlağın da kasıtlı körüklenmesi için, yerel, dinsel, milliyetçi eğilimlerin öne çıkması için elinden geleni ardına koymamaktadır.

FKÖ BOY HEDEFİ

Emperyalizmin ve siyonizmin boy hedefinin Filistin Kurtuluş Örgütü olması bir rastlantı mıdır? Bu sorunun yanıtını da, yukarıda saptanan yeni gelişme ile birlikte vermek gerekir.

Bugün Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Arap ulusal kurtuluş hareketi içinde ulusal kurtuluş ile sosyal kurtuluşu birarada gören bir örgüttür. Filistinliler tek ve yasal temsilcileri olarak FKÖ'yü görmektedirler. Gerçi FKÖ içinde farklı sınıfların temsilcileri bulunmakta, değişik örgütler yer almaktadır, ama örgüte egemen olan görüş, emperyalizmin yeni sömürgeci özelliklerini dikkate almaktadır.

Begin bu nedenle savaşın, FKÖ'nün imha edilmesine kadar süreceğini söylemektedir. Emperyalizmin ve gericilik güçlerinin (Arap rejimleri dahil) FKÖ içinde sağ ve «ılımlı» unsurların güç kazanması girişimlerinin altında da bu neden yatmaktadır.

Yalnızca Filistin'de değil, tüm dünya platformlarında Filistin halkının tek ve yasal temsilcisi olan FKÖ, bölgede en güçlü ve en ateşli bir biçimde Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti tarafından desteklenmektedir. Demokratik Yemen'e yöneltilen ve daha da yoğunlaştırılması düşünülen saldırıların ardında da işte bu gerçek yatmaktadır. Demokratik Yemen hükümeti, halkı, kendi ülkesinde olduğu gibi, bölgede de kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin tamamen geriletilmesini savunmaktadır.

TÜRKİYE VE ORTADOĞU

Yeni savaş hazırlıklarının yapıldığı, bölgedeki savaşımın niteliğinde önemli bir aşamanın kaydedildiği şu günlerde, Türkiye'nin Ortadoğu açığından stratejik önemi tartışılmazdır.

1950'lerde Menderes iktidarında Suriye sınırına yığılan 50 bin asker aracılığıyla o zamanki bunalımda emperyalizmin işinin kolaylaştırıldığı 1967 savaşında Amerikan uçaklarının Adana'daki İncirlik üssünden havalanmaları, en son olarak da İran'daki dinleme aygıtlarının Türkiye'ye yerleştirilmesi ve İran'ın görevlerinin Türkiye'ye yüklenmek istenmesi, Türkiyedeki Amerikan üslerinin Ortadoğu açısından taşıdığı stratejik önemi vurgulamaya yeter.

Bu açıdan Türkiye'de gelişip yükselen işçi sınıfı hareketi, tüm ulusal demokratik güçlerin antiemperyalist savaşımı, yalnızca ülkemizdeki işbirlikçi tekelci sermayenin ve emperyalizmin Türkiye'deki konumlarını değil, aynı zamanda Ortadoğu'daki gerici rejimlerin ve emyeryalizmin Ortadoğu'daki konumlarının da tehlikeye atan bir gelişmedir. En azından, emperyalizmin Türkiye'yi büyük önem kazanan Orta Doğu sorununu kendi lehine çekmekte ileri karakol haline getirme istemlerini engelleyebilecek bir gelişmedir.

Türkiye'de oluşup gelişecek olaylara, Amerikan üsleri sorununa, bu açıdan yaklaşmak zorunludur.

Ortadoğu'da yeni bekçisi

aşan ve İran'dan gece yarısı bir gemiyle kaçıp kurtulabilen SAVAK ajanlarının Afrika'da görevlendirilmeleri kararının alındığı toplantıda, Kahire'de bu gizli servislerin hizmetinde bulundurulmak üzere bir binanın da hizmete açılacağı açıklandı.

İran'daki gelişmeler sonucu, emperyalizmin Körfez ülkelerinde de konumunu yitirme korkusu üzerine Sedat, emperyalizmin verdiği direktifi yerine getirdi ve Ummana asker gönderdi. Umman'da bulunan 5 bin İran askerinin geri çekilmesinden sonra, özellikle batısında ilerici güçlerin hayli etkin oldukları Umman'a 15 bin Mısır askeri geldi. İngiltere, Mısır'a bu taşıma işlemi için yardımcı olurken, Amerika'da, Umman Denizindeki Demokratik Yemen'i kontrol manevralarına bu Mısırlı askerlerin de katılmasının hesabını yapıyor.

Yemen Arap Cumhuriyeti'nde (Kuzey Yemen) Ulusal Cephe'nin giderek güç kazanması üzerine Sedat, bu ülkeye gönderdiği asker sayısını 5 bine çıkardı.

Afganistan'da karşı devrimci güçlere maocu Pekin yöneticileriyle birlikte uzman ve para yardımı yaparken, Mısır halkının büyük bir bölümünü de gerektiğinde buralarda savaşa sürebileceğini hiç çekinmeden açıklıyor.

Sedat'ın Etiyopya'ya karşı Somali'yi desteklediği bilinmekte. Ancak son zamanlarda Somali'deki Mısır askerlerinin sayısının 15 bine çıkarılması, bunların da özellikle sınır bölgelerine yerleştirilmeleri tehlikeli gelişmelerin gündemde olduğunu gösteriyor.

Mısır, Lübnan'da falanjistlerin kurdukları sözde devletçiliğe de destek veriyor. Burada 500 kadar Mısırlı uzman, harıl harıl Filistin halkına karşı çalıştırılmakta.

Libya ile bir savaşın gündemden indirilmediği belirtiliyor. Son gelen haberlere göre askeri birlikler sürekli olarak Libya sınırına doğru akıyor. Sedat, durup durup Libya'nın Sovyet üssü haline geldiği iddialarını yineliyor. Anlaşılan önümüzdeki dönemlerde yeni bir sürtüşme çıkarıp Libya topraklarına saldırmayı amaçlıyor.

Bu arada Mısır halkının direnişi güç kazanıyor. Sedat, ihanetinin bedelini ödemekten korktuğu için Mısır'ı bir hapishaneye dönüştürdü. Gelişen halk hareketi şimdilik sokaklarda bekleyen tanklarla, 100 binlik gizli servislerle psikolojik savaş yöntemleriyle bastırılabiliyor.

Ancak gözlemciler, İran'da devrim hareketinin durdurulamadığını belirterek, Mısır için de aynı gelişmelerin gündeme gelebileceğini söylüyorlar.

kısa... kısa...

PORTEKİZ KOMÜNİST PARTISI KONGRESİ YAPILDI

Portekiz Komünist Partisi'nin 9. kongresi, bir sanayi merkezi olan Bareiro'da yapıldı. 146 bin 700 üyeyi temsilen 1752 delegenin katıldıkları kongrede, partinin bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolundaki görevleri ele alındı. Genel Sekreterliğe yeniden Aivaro Cunhal'in seçildiği kongrede, 1974 Devrimi kazanımlarının korunması yolundaki savaşımın olanakları görüşüldü. Partinin ülkedeki tüm ilerici güçlere yaptığı, ön istemi içeren birlik çağrısı onaylandı. Komünistlerle sosyalistlerin güç ve eylem birliği üzerinde duruldu.

Portekiz Komünist Partisi'nin 9. kongresine, 54 komünist ve işçi partisinin ve kurtuluş hareketinin temsilcileri katıldı.

HORİZONT TKP'NİN BİLDİRİS'NE GENİŞ YER VERDİ

Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde çıkan haftalık Horizont dergisi, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 21 Mayıs 1979 günlü bildirisini tam metin olarak yayınladı.

Horizont dergisi, Türkiye Komünist Partisi'nin, Türkiye işçi sınıfı, tüm emekçi yığınlar ve ulusun çıkarları doğrultusunda kesin ve kararlı bir savaş yürüttüğünü belirttikten sonra şöyle yazdı: «Türkiye Komünist Partisi, Amerika Birleşik Devletleri emperyalizminin U-2 casus uçaklarının Sovyetler Birliği topraklarına karşı casusluk amacıyla Türkiye topraklarından havalanmasını ve Türkiye havalarında uçmasını sağlamak için Türkiye'ye yaptığı tüm baskılara kesinlikle karşı çıkmakta ve Türkiye halkını bu tehlike karşısında uyarmaktadır.»

ÖZGÜR ALMAN GENÇLİĞİ BERLİN'DE TOPLANDI

Demokratik Alman gençliğini bünyesinde toplayan Özgür Alman Gençliği FDJ ulusal toplantısı, Berlin'de yapıldı. Gençliğin sorunlarının, barış ve yumuşama konularının, sosyalizm kuruculuğunda gençliğin rolünün görüşüldüğü çalışmaların yanı sıra çeşitli kültür ve spor eylemlerinin de yer aldığı toplantı, 4 Haziranda gerçekleştirilen 700 binlik yürüyüş ile sona erdi.

Öncü savaşı ve «Devrimci terör»

Goşizm

GOŞİST akımları tanımak, onların sosyal-politik kaynaklarını bilmek, işçi hareketi için gereklidir. Bugün değişik goşist grupların bazı sendikalarda meslek odaların da, öğrenci-gençlik dernek lerinde eylem içinde olduklarını görüyoruz. Goşistlerin silahlı silahsız eylemlerini şu sözcükle kısaca anlatmak olasıdır: Serüvencilik.

Kuşkusuz bireysel terör serüvenciliğinde ötesine geçiyor. Zaman zaman ve yer yer devrim hareketini baltalıyor, emperyalizme, gerici çevrelere, sıkı yönetimlere, kanlı baskılara girşmek için fırsat veriyor.

Gençlerin kimileri işçi hareketinin dışında kalmıştır. Bunlar sosyalist devrime inanıyor, ama sabırsız, kısa zamanda büyük hedeflere ulaşmayı amaç ediniyor. Kimi de, legal sosyalist yöneticilerden bazılarının, oportünizme, reformizme sapmalarına sınıf savaşımının dışında kalmalarına tepki duyuyor, goşizme sapıyor. Gerçekte küçük burjuva akımı olan goşizm, işçi sınıfının devrimci öncü rolüne inanmadığı gibi, yığın savaşlarına da inanmaz. Serüvenci ve bireysel terörcü yönü, küçük Burjuva sınıfsal kökene dayanmış olmaktan kaynaklanır.

Goşizmin bireysel terörcü, serüvenci niteliği, polis ajanlarına goşist örgütlere sızma ve onları kendi provokasyon amaçları için kullanma olanağı veriyor.

Goşist hareket, kendi içinde sürekli ayrışıyor, parçalanıyor. Bir kısmı uyanıyor, bir kısmı ise Maoculuğa, öteki anti-Marksist, anti-Leninist akımlara katılıyor.

Türkiye'de goşist eylemlerin tarihi eski değildir. 1965'lerden sonra bu eylemler boy göstermiştir. Ama şu gerçek, kısa zamanda bir kez daha doğrulanmıştır. Devrim hareketinin omurgası, sosyalizme giden yolun öncü gücü, işçi sınıfının sömürüye baskıya, emperyalizme ve faşizme karşı sürdürdüğü sınıf savaşıdır. İşçi sınıfının bu savaşının dışına çıkan her akım ya sönüp gider, yada dolaylı ve ya dolaysız karşı devrimci odaklara sürüklenir.

ATILIM, 1 Nisan 1979
(Bizim Radyo Yayınından alınmıştır...)

● Goşist çizgilerin faşizme karşı savaşım yöntemleri, bir takımhazır reçetelerin tekrarından öteye geçmiyor ve yığınların savaşımını reddeden « öncü savaşı » ve çeşitli adlar altında « bireysel terör » olarak özetleniyor.

● Bir avuç öncünün silahlı savaşımının, goşist çizgilerin uyuşmuş, hareketsiz olarak nitelediklerі yığınları harekete geçirebildiği ise gerçek hayat tarafından doğrulanmıyor, aksine onları yığınlardan soyutluyor.

YANLIŞ ve çürük temellerden hareket ettiniz mi, yanlış sonuçlara varırsınız. Goşizmin antifaşist savaşım yöntemlerinin yanılgısı da, büyük ölçüde, **«faşizm»**, **«Türkiye'de faşizm»** ve **«faşizm karşısında Türkiye egemen güçlerinin sınıfsal konumu»** çözümlemelerinin yanlışlarından kaynaklanıyor. Öte yandan, antifaşist savaşım yöntemlerinde gözlenen büyük yanılgılar, bir yanıyla da, goşizmin küçük burjuva kökeninin getirdiği, acelecilik, serüvencilik, işçi sınıfının ve yığınların gücüne inanmama gibi, objektif, sınıfsal nedenlerin sonucu oluyor. Sonra bir de bakılıyor ki, bir «eylem konmuş», hemen ardından «eylem» olumsuzluk ve yıkıntıyla sonuçlanınca «eylemin özeleştirisi» yapılmış, ama yarın aynı hata, aynı biçimde tekrarlanmış...

ÖNCÜ SAVAŞI VE BİREYSEL TERÖR

Çeşitli ad ve biçimlerine, çeşitli gruplaşmalara karşın, tüm goşist çizgilerin antifaşist savaşım, -hatta daha genel olarak her tür savaşım- yol ve yöntemleri, sonuçta iki kavram ve uygulamay dayanıyor: **«Öncü savaşı»** ve **«devrimci terör, silahlı propaganda, vs.** adlar altında gizlenen **«bireysel terör»**... Bu iki kavram ve uygulamayı birbirinden ayırmak ve soyutlamak da olanaksız. İkincisi, birincisinin doğal ve kaçınılmaz sonucu oluyor.

Goşist çizgiler özetle şu noktadan hareket ediyorlar: Türkiye gibi ülkelerde hüküm süren sürekli faşizm, halkı tamamen etkisiz hale getirmiştir. Bu nedenle halk eylemsizdir. İşçi sınıfı ise günlük çıkar sağlama savaşımına düşmüştür. Bu durum oligarşi ile halk arasında suni bir dengenin kurulmasına yol açmıştır. Bu denge, Türkiye'de ayrıca var olan sürekli milli kriz nedeniyle kolayca bozulabilir. Bunun için de silahlı öncülerin savaşı yeterlidir... Kısaca öncüler ve silahlı eylem...

Goşist çizgiler için silahlı savaş, silah, devrime giden yolda bir araç değil, başlıbaşına bir amaçtır. Silahlı savaşıma başvurulması için şu veya bu özgül koşulun gündeme gelmesi gerekmez. Onlar, 1970'lerde olduğu gibi 1973 seçimlerinden sonra da, MC işbaşında iken de, şu andaki CHP ağırlıklı hükümetin iktidarında da, hep tek ve aynı savaşım biçimini öne çıkarmışlardır: silahlı savaş, ve hiçbir özgür koşula bağlı olmayan Silahlı Savaş, her derde deva bir reçete olarak ortaya sürülür.

Lenin, her derde deva reçeteler konusunda şunları söyler: **«Hayatın öne çıkaracağı bütün ihtimalere, hazır çözüm yollarını önceden sunan bir reçete hazırlamaya kalkacak olan kimse, şarlatandan başka birşey değildir.»** (Sol komünizm).

NEDEN ÖNCÜ SAVAŞI

Bugün goşist akımların bireysel terörizmi öne çıkarmalarının, öncü savaşı'nı savunmalarının temelinde, **sürekli faşizm, oligarşi** ve yukarda sözü edilen **«denge»** teorisi yatmaktadır. Goşist çizgilere göre, oligarşik dikta'nın egemen olduğu ülkemizde oligarşi ile halk arasında bir «suni denge» vardır. Sürekli kriz, varolduğu iddia edilen dengenin pamuk ipliğine bağlı bulunduğunu kanıtlamaktadır. Dengenin bozulması, halkın harekete geçmesi, uyuşukluktan kurtarılması için yapılacak tek şey **«halkın öncüleri»**nin bir avuç iyi yetişmiş, gözü pek, kendi için de anlaşmış militanın sarsıcı eylemidir. Halkın öncülerinin girişecekleri silahlı saldırı eylemleri, oligarşik diktanın aslında ne kadar zayıf olduğunu yığınlara kanıtlayacak, böylece de denge bozulacaktır.

METAFİZİK BİR ANLAYIŞ

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Marksizm-Leninizm denge diye bir şey tanımaz. Doğada ve insan toplumlarında varolan her şey kendi içindeki zıtların birliği ve savaşımıyla belirlenir. Ve her şey sürekli hareket ve değişim içindedir. Eğer Türkiye'de egemen sınıflar ile ezilen sınıflar toplumun iki zıt yanını oluşturuyorsa, bunlar arasında çeşitli dönemlerde çeşitli biçimler alan bir savaşımın bulunduğu mutlaktır. Bu savaşımda, iki zıddın karşılıklı ilişkileri toplumun değişik gelişme aşamalarında farklıdır. Fakat mutlaka belli dönemlerde iki zıttan biri, diğerine göre, daha güçlüdür. Ve gelişme süreci zıt yanların birbirlerine göre karşılıklı güç kazanma ya da kaybetme süreçlerinden başka bir şey değildir. Maddenin ve insan toplumlarının hareket ve gelişme yasaların da, bu nedenle, «denge» diye bir kavram yer almaz. Tersini savunmak, diyalektiğin inkarı ile eş anlamlıdır.

Goşist akımlar, işte bu dengeden yola çıkarak, küçük burjuva dünya görüşünün hastalıklı reçete merakını da doyurarak, bireysel terörizmin «öncü savaşı»nın, her koşulda ve her durumda mutlak dan tek savaşım biçimi olduğunu ileri sürüyorlar. «Aktif mücadele» dedikleri bu teke tek döğüşün, faşizme karşı savaşımın da tek yöntemi olduğunu iddia ediyorlar.

Dev-Yol 25. sayısındaki **«Bireysel Terörizm Şarlatanlıkları Üzerine»** başlıklı yazısında bireysel terörizmi suçlayan çeşitli akımlar faşizme karşı savaşımda sağ bir çizgi izlemekle suçladıktan sonra, şöyle diyor:

«Bir eylem» az sayıda ve tek tek kişiler tarafından da yapılsa, (bugünkü koşullar açısından) eğer halkın faşizme karşı direniş mücadelesinin bir parçası ise, bireysel terörcülük, ve maceracılık olarak değerlendirilemez. Önemli olan eylemin siyasal içeriğidir. Hangi siyasetin bir parçası olarak gündeme geldiğidir. Bu anlamda, tâbi olduğu siyasetin doğru olup olmadığıdır, eylemin yarattığı siyasal sonuçlardır. Halkın direnme gücünü artırıp artırmadığıdır» (s.9)

Ve daha sonra şunları söylüyor:

«Silahlı mücadele anlayışının siyasal muhtevasını anlayamayan ve onun sadece biçimsel yanını görenlerin her eylem biçiminin içinde bulunulan koşulara bağımlı olarak farklı sonuçlar yaratabileceğini... göremeyenlerin kendilerini zaman zaman karşı devrim güçlerinin saflarında bulmaları kaçınılmaz bir şeydir.» (s.9)

Dev-Yol'un öne sürdüğü siyasal sonuçlar, uyuşuk kitlelerin birdenbire «silahlı öncüleri» görüp harekete geçecekleridir. Dev-Yol, toplumdaki suni dengeden yola çıktığı için, yani metafizik düşünceyi reçete haline getirdiği için, onun yaptığı eylemlerin politik yanını ne bizim ne de halk kitlelerinin görmesine elbette olanak yoktur. Kaldı ki bu eylemler, küçümsenen yığınlarla Dev-Yol arasındaki duvarı gün geçtikçe aşılmaz kılmaktadır. «Öncü»leri yığınlardan so-

yutlamaktadır.

Hal böyle olunca, **Dev-Yol** için egemen sınıfların karşısına dikilmenin, tırmanan faşizmi geriletmenin ve zafer kazanmanın olanakları da sınırlanmış olur. İşçilerin ekonomik-demokratik hakları uğruna verdikleri savaşım, köylülerin toprak reformu, yüksek taban fiyatları savaşımı, gençliğin demokratik hakları için savaşımı, kadınların eşitlik uğruna savaşımı, çalışan yığınların günlük yaşamlarında belli değişiklikler için sürdürdükleri savaşım, bu metafizikçiler için lüzumsuzdur. Öyle ya, onlar adına savaş veren öncüler vardır. Bunlar, «sürekli faşizme» karşı halkın direnişini yükseltmektedirler.

Dev-Yol'a göre, Türkiye'deki «denge», oligarşik dikta ve emperyalizm yıkılıncaya dek süreceğine göre, beklemek ve bu bekleyiş sırasında da umutsuzca çıkışlarla yetinmek gerekir. İşte bu, aktivizm adına pasifizmin ta kendisidir.

KURTULUŞ'UN MAHÇUP TERÖRİZMİ

Kurtuluş Sosyalist Dergi etrafında toplananların daha farklı görüşlere vardıklarını, ancak goşizmin çerçevesinden bir türlü kurtulamadıklarını geçen yazımızda da görmüştük. Kurtuluş Sosyalist Dergi taraftarları, faşizme karşı savaşımda proletaryanın birleşik cephesinin antifaşist halk cephesinin kurulmasının zorunlu olduğunu teslim ediyorlar.

Ancak Kurtuuls taraftarları, bugün Türkiye'de işçi sınıfının hiçbir öncü partiye sahip olmadığını, proletaryanın partisinin yaratılmakta olduğunu iddia ediyorlar. Böyle olunca da antifaşist savaşımının olanaklarını ileri bir tarihe erteliyorlar.

Kurtuluş şöyle diyor:

«Buraya kadar söylenenler aslında proletarya partisinin bünyesinde gerçekleştirilebilecek olanlardır. Yani önümüze dikilen birinci görevin üstünden atlayıp, bu ittifak siyasetini uygulayabilmenin imkanı yoktur. Şu anda ne sosyal demokrasiyi ittifaka zorlayacak bir proletarya partisi vardır, ne de sosyal demokrasi kendiliğinden ittifak yapmak istese ittifak yapabileceği bir örgüt mevcuttur.» (Kurtuluş Sosyalist Dergi, Mart/1978, s.12)

Sorunu böyle koydunuz mu, Türkiye işçi sınıfının politik örgütünün varlığını görmezlikten geldiniz mi, aslında hiç söylemeseniz hiç adını anmasanız bile, kendinizce o örgütlenme oluşana, bu kafayla belkide çıkmaz ayın son çarşambasına kadar) kadar yapılcak hiçbirşey yoktur. Eğer büsbütün eylemsiz görünmek, faşizmle savaşmaz, faşizm karşısında el kol bağlı kalmış görünmek istenmiyorsa, ister istemez varılacak nokta, yine bir çeşit öncü savaşı, bir çeşit bireysel hareketliliktir.

Kurtuluş çizgisi bireysel teröre ilişkin görüşlerini («aktif mücadele» diyorlar) şöyle açıklıyor.

«Faşizme karşı ideolojik mücadele konunun bir kanadıdır. Diğer kanadı ise ona karşı sürdürülecek aktif mücadeledir. Faşizme karşı aktif mücadeleye karşı çıkanlar, aslında aktif mücadele verenlerin açtıkları alanlarda, ideolojik mücadele sürdürdüklerini çok iyi bilmektedirler. Ve onların attığı goşist, sol revizyonist gibi çamurların, bu insanları aktif mücadeleden döndüremeyeceğini de çok iyi bildiklerinden gönülleri rahattır. Ama bu rahatları uzun sürmeyecektir. Fasizme karşı mücadelenin aktif savunucuları, bu mücadelenin oportünist ve revizyonistlere karsı mücadeleden ayrı yürütlemeyeceğini iyi bilmektedirler. Fasizme karşı ideolojik ve aktif mücadele sürdürülürken, oportünist ve revizyonistlerin ipliği de adım adım pazara çıkarılacaktır, çıkarılmalıdır. (KSD, Ocak/78, s. 30)

Ve devam ediyorlar:

«Revizyonistler, aktif mücadeleyi savunanlara saldırırken, ince bir demogojiye başvurmaktadırlar. Fasizme karşı bireysel terör değil, kitle mücadelesi gereklidir demektedirler. Bu, doğru görünmesine karşın, demogojiden başka bir şey değildir. Bunu açığa çıkarmanın tek yolu vardır: Kitle mücadelesi nedir diye sormak. İşte revizyonistler bu soruya cevap veremeyecek, saçma sapan cevaplar verecekler, niceliklerden dem vuracaklardır.» (age, s. 30)

Kendileri için «kitle»lerin bulunmadığı, yığınlara güvenmeyen Kurtuluş'çular, yığın deyince sadece kuru kalabalığı, niceliği anlıyorlar. Kendilerinin cevap veremedikleri sorulara kimse cevap veremez sanıyorlar. Oysa o soruların cevabı, bundan yıllar önce işçi sınıfının en büyük önderleri ve antifaşist savaşımın önde gelen adları tarafından verilmişti.

Dimitrof'tan bir alıntıyla yetinelim:

«Düşüncelerimizi gerçekleştirebilmek için kitlelerin örgütlenmesine ihtiyacımız var. Bizim politik ve ideolojik etkimiz, tek başına yeterli değildir. Olaylar kendiliğinden gelişecektir kavramına bir nokta koyalım. Bu bizim zayıflığımızdandır. Hatırlamalıyız ki, güçlü sürekli, sabırlı ve bazen de acımasız bir örgütlenme çalışması yapılmadan kitleler hiçbir zaman sosyalizme varamaz.»

Kurtuluş'çulara sormak gerek? Dimitrof da mı revizyonistti diye

Goşist çizgilerin antifaşist savaşım yöntemlerinin yanılgısını görebilmek için uzun uzun alıntılar yapmak, örnekler vermek gerekmiyor. Çünkü hayat, yıllardan beri ve özellikle son dönemlerde, bu örneklerin en canlı, en güncellerini sunuyor.

«Uyuşuk kitleleri» uyandıracak, silkeleyecek bir avuç öncü savaşçı'nın eylemleri bu güne kadar hangi yığınları silkeledi. İşçi sınıfının savaşımına, devrim yolundaki yürüyüşüne ne kattı. En geniş yığınları sadece goşist akımlardan değil, hatta zaman zaman, ak koyunla kara koyun karıştırılarak, işçi sınıfının hareketinden de uzaklaştırmaktan başka ne işe yaradı.

Öncü savaşçıların silahlı propagandaları, bireysel terör eylemleri, faşizm tezgâhlamaya çalışan güçlerin ekmeğine yağ sürmekten, yığınlara, bu işçi sınıfı dışı yöntemleri örnek göstererek, «işte bakın sol budur, uzak durun» propagandasını işleme fırsatı vermekten başka ne işe yaradı.

Açıkça görülen, tüm teori ve yöntemler gibi goşizmin antifaşist savaşım yöntemlerinin de hayat karşısındaki başarısızlığı, bizzat hayatın kendisi tarafından üstünün kocaman bir çarpı işaretiyle çizilmesidir. Ve yine açıkça görülen, goşist çizgilerin -en yiğit, en has niyetlerle bile yola çıkmış olsalar- eninde sonunda demokrasi ve devrim düşmanı iç ve dış güçlerin sızmalarına açık olmaları, en azından bu güçlerin denetimindeki solda «sol» terörü polis örgütlenmelerinin kadro devşirme alanı haline gelmeleridir.

Yanlış yanlışı sürükler. Ve tüm yanlışlar hayatın kendisi tarafından denetlenir, açığa çıkarılır.

İZMİR'DEN...

Maocu ve serüvenci gruplar faşizme hizmet ediyor.

Faşistler, sıkıyönetimi yaygınlaştırmak planını ·üdüyor. Sıkıyönetimi atlama tahtası yapıp, açık faşist bir diktatörlük kurmak istiyorlar.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye bu planı sal· ·elerken zaman zaman faşist saldırı ve katliamlara ara verir görünüp, Maocuları ve sol maceracıları sahneye sürüyor. «Anarşi» dediği şeyin, genel olarak «sol»dan geldiği imajını yaratmak istiyor.

Maocu ve serüvenci grupların, faşizm özlemcileriyle en son buluşması 8 Mayıs 1979 günü Ege Üniversitesinde gerçekleşti: 8 Mayıs Salı günü, Ege Üniversitesi öğrencileri, polis ve jandarmanın Üniversiteden çekilmesi amacıyla bir forum düzenlediler. İlerici öğrenciler foruma . ilince «HALKIN KURTULUŞU» ve «DEV YOL»cuların barikatlarıyla karşılaştılar. İGD'lileri Forum'a sokmayacaklarını söylediler. Forum'a girmek isteyen ilerici öğrencileri silahla karşıladılar. '. İGD üyesi öğrenci yaralandı. Bunlardan SEDAT YÖRÜK felç oldu. Silahlı saldırganlar «ellerindeki» yurtlara sığınırken, polis saldırıya uğrayan öğrencilerden yüzlercesini gözaltına aldı.

Bu saldırı 1 Mayıs'ın hemen arkasından sahnelendi. 1 Mayıs'ın İzmir'deki yığınsal kutlanışı ve ilerici gençliğin güç kazanması «HALKIN KURTULUŞU» ve «DEV YOL»cuları tedirgin ediyordu. 1 Mayıs'ın kitlelere güven veren gücünü kırmak istiyorlardı.

«HALKIN KURTULUŞU - DEV YOL» ortaklığı, saldırılarını Ege Üniversitesi dışında da sürdürdüler. Faşistlerin örgütlü olarak bulunmadığı Üniversitelerden olan Ege Üniversitesi'ni kapattırarak görevlerini yapmışlardı! Bununla yetinmediler.

9 Mayıs günü, Halkın Kurtuluşu ve Dev Yol'cu «ittifak» karabağlar Cumhuriyet Lisesi ve Meslek Lisesi'nde öğrencilere saldırdı. İki İGD üyesini silahla yaraladılar, okul binasını tahrip ettiler. Aynı gün yine Mithatpaşa Meslek Lisesi'nde, Merkez Akşam Ticaret Lisesinde, Eşrefpaşa Lisesinde saldırılarını sürdürdüler. Ama gereken yanıtı da aldılar.

Bu saldırılar İGD ile sınırlı kalmadı. Onlar işçi hareketine, işçi ör .lerine de saldırdılar. 11 Mayıs Cuma günü T. MADEN İŞ SENDİKASI 3. Bölge Temsilci yardımcısı SEDAT ÖZGÜVEN'i silahla yaraladılar. Onar kişilik gruplar halinde ayrı duraklardan ÖZGÜVEN'in bindiği Belediye otobüsüne binen saldırganlar, silah tehdidiyle otobüsü durdurup ÖZGÜVEN'i başından ve ayağından kurşunladılar.

İzmir'de bir süreden beri Maocu saldırganlarla, ilerici demokrat, sosyalist öğrenciler arasında sözüm ona «tarafsız» rollere özenen DEV YOL gittikçe maoculara yakınlaşıyor. İşçi sınıfının birlik savaşım ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı «DEVRİMCİ 1 MAYIS» uydurma adı altında Karşıyaka'da Maocularla birlikte kutlayan DEV YOL Maocuların Yolu'na kendini kaptırmış gidiyor. Bütün bu gerçeklere, gözler önünde gelişen olaylara DEV-YOL, Mayıs 1979 ÖZEL SAYISINDA ilerici gençleri «Lümpen» diye suçlamakta ve İGD'nin «binlerce Ege Üniversitesi öğrencisine» kurşun sıktığını» iddia etmektedir. Hem de silahla yaralanan, felç bırakılanların gözaltına alınanların hemen tümü İGD'liler olduğu halde

Egemen sınıfların antifaşist gençliğin savaş arkadaşlığına kama sokma çabalarına paralel olarak İzmir'de KURTULUŞ grubunda da bazı olumsuz gelişmeler su yüzüne çıktı.

10 Mayıs Perşembe günü, birkaç maocu İGD Konak Şubesi yakınlarında İGD'li gençlere sataşmaya ve küfür etmeye başladılar. Kurtuluşçuları bunları Kurtuluş, sempatizanı olarak gösterdiler ve ateş açtılar.' SEDAT ÖZTÜRK ve NEDİM HACIEMİNOĞLU adlı iki İGD üyesi silahla yaralandı. İlerici gençler bu silahlı provokasyon olayını püskürttüler. . İGD'li gençler Kurtuluşçuların bu tavırlarının, maocuların ve Dev Yolcularının saldırıları birleşerek faşizmin ekmeğine yağ sürdüğünü belirtiyor ve «Bu saldırılar Kurtuluşa yarar sağlamaz» diyorlar.

FAŞİSTLER MAOCULARLA OMUZ OMUZA SALDIRIYORLAR

GÖRDES

Gördes'te, Maocu Aydınlık yandaşı İlköğretim Müdürü, TÖB-DER şube yönetimine geldikten sonra, kentte, maocu-faşist işbirliği büyük gelişme gösterdi. TÖB-DER'li iki öğretmene yapılan saldırıyı kınamak için bildiri dağıtan maocu yönetim, bu bildiride, «Gördes halkını, sağcısı solcusu ile birlik olmaya» çağırdı. Başlatılan gece çalışmalarına, faşist eğilimli öğretmenlerin de katılmasına çaba gösterildi. Bu durumu protesto eden ilerici öğretmenler toplantıya katılmayacaklarını bildirince maocu TÖB-DER başkanından aldıkları cevap «İşte bölücüleri görüyorsunuz» oldu. Bu arada Türkeşçi öğretmenler, Başkan'ı alkışlıyorlardı. Bunu maocu TÖB-DER başkanının bir Ülkü-Bir üyesini derneğe getirmesi izledi. Bu açık işbirliği, bir yönüyle de olumlu sonuç verdi. Hangi çizgide olursa olsun, tüm ilerici Gördesliler, Aydınlıkçılarla faşistlerin açıkça elele verdiklerini gördüler. O zamana kadar TÖB-DER'de Birlik Dayanışmanın birlikte yönetim çağrısını reddeden Halkçı Eğitimci ve Devrimci Öğretmen grupları, bu olaylarda eylem birliğine yanaştılar.

Maocu-faşist işbirliği her geçen gün yeni olayda bir kez daha ortaya çıkıyor ve maocuların gerçek yüzünü sergiliyor.

KUŞADASI

Kuşadasında **Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu** taraftarları, **Devrimci Yol**'culardan da destek alarak bir süredir İGD'li gençleri kışkırtmaya çalışıyor provokasyonla olay yaratmak istiyorlardı. Kuşadası Kültür ve Dayanışma Derneğinin iki üyesine saldıran bu unsurlar, daha sonra, «bir karşı saldırı olur» diyerek polisi harekete geçirdiler. Polis durumu fırsat bildi ve ilericilere büyük baskılara başladı. Toplu yürüyüşe katıldı diye İsta Muhabiri Ziya Dönmez karakola çağrıldı ve dövüldü. Daha sonra Ziya Dönmez'le birlikte birçok ilerici tutuklandı. Belediye Başkanının, maocu serüvenci unsurların açık provokasyonu sonucu polisin giriştiği bu yasa dışı baskıları görerek tutukluları ziyarete gelmesi üzerine, «Belediye Başkanı İGD'lileri kurtarmak için karakol bastı» şeklinde söylentiler çıkarıldı. Kuşadası Kültür ve Dayanışma Derneğinin maocuların, serüvencilerin saldırısını kınamak için çıkardığı bildiri ise savcılıktan izin alınmasına rağmen kaymakam tarafından dağıttırılmadı.

Maocuların saldırıları ve provokasyonları Kuşadasında sürüyor. Polisle ve MHP eğilimli olduğu bilinen bir jandarma subayıyla yakınlıkları da her olayda meydana çıkıyor.

ÇORUM

Çorum'da MHP'liler ve ÜGD'liler terör estirmeyi sürdürüyorlar. Son olarak bunlar, Sosyal Sigortalar Çevresinde oturan mahalle sakinlerine tehdid mektupları yağdırmaya başladılar. Gece geç saatlerde atılan tehdid mektuplarından biri de bir İGD üyesineydi. Mektupta **«eviniz en kısa zamanda bombalanacak»** diyordu. Ev sahiplerine gönderilen mektuplarda ise **«Ev sahibi insan komünist olamaz. o piçleri atın»** deniliyordu.

Gece yarıları Çorum'da motosikletlerle, gürültüyle do

Soma'da Linyitler hala özel Sektör elinde

Söylentileri bir yıldır süren kararnamenin çıkmasının üzerinden sekiz ay geçen linyit kömürlerini devletleştirme işlemleri Soma'da ağır bir tempoyla sürmektedir. Bu süre içinde, özel sektör en kolay çıkarılabilecek madenleri alma yolunu seçti ve yeni ayak açmamış yada az verimli olan yerleri tamamen bıraktı.

Nisan ayında teslim işlemi yapılan Krolin Madencilikten sonra şimdi de Ege Madencilik Şirketine ait sahanın teslim işlemi yapıldı. 17 Mayıs'ta teslimi tamamlanan işletmede 715 işçi çalışıyor. Her türlü baskının kol gezdiği işletmede devletleştirme işlemi sonrası işçiler «Sinop Hapishanesinin Kapıları Açıldı»! diye bağırdılar.

Krolin Madencilik'te çalışan işçiler bugüne kadar Ocak ve Şubat ayına ait aylıklarını maden sahibi şirketten alamadılar. Toplu sendikaya başvuran işçiler kendilerine sendikalarının yardımcı olmadığını, aylıklarının yüzde 10'nun kesilmek istendiğini belirttiler.

Açıklama

Toplantı, sağ oportünizm tehlikesine karşı uyarı yaptı. Her türlü sağ ve sol yanlış görüşleri eleştirdi. Parti, belgelerini MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın görüşlerini, parti politikasını çarpıtan, vardığı sonuçlarla bugünkü koşullarda serüvenciliğe yol açan, ulusal demokratik cephe politikasının gereklerini atlayan yanlış tutumlara karşı savaş zorunluktur. Öte yandan Leninci parti normlarının göz bebeği gibi korunması, titizlikle uygulanması için savaş, sağ oportünizme karşı savaştan ayrılmıyor. Farklı koşullarda savaşan parti örgütlerinin tümünde aynı Leninci kadro niteliklerinin yaratılması süreci ilerliyor.

Toplantı tüm parti örgütlerini yığınlarla birlikte, yığınların önünde, devrimci görevleri daha da üstün bir başarıyla yerine getirmek için savaşa çağırdı.

TKP emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçlerle eylem birliği için ardıcıl savaşımını daha da hızlandıracaktır.

• Sümerbank'ın 15 satış yerinde grev başladı

DİSK'e bağlı BANK-SEN Sendikası Sümerbank'ın İstanbul, İzmir ve Bursa'daki 15 satış mağazasında grev uygulamasına başladı.

BANK-SEN tarafından yapılan açıklamaya göre Sümerbank işvereni ile yürütülen Toplu-İş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı ve Sümerbank'ın toplam 81 işyerinde grev kararı aldı.

BANK-SEN sendikası, grevin kademeli olarak önce 15 işyerinde uygulanmaya başladığını, anlaşma sağlanmaması halinde grevin 81 işyerinde yaygınlaştırılacağını açıkladı.

BANK-SEN ile Sümerbank arasında sürdürülen görüşmelerde ücret artışı, kıdem zammı, kıdem tazminatı ve haftalık çalışma süreleri konularında anlaşma sağlanamadığı bildirildi.

BANK-SEN Genel Sekreteri Yücel Çubukçu grevle ilgili açıklamasında Sümerbank işvereninin BANK-SEN'in örügtlenmesine karşı çıktığını bildirerek, «BANK-SEN'in politikasını savunan ve ona sahip çıkan Sümerbank emekçileri, işverenin her türlü oyununu boşa çıkararak, Sümerbank'ta uzlaşmacılığa, sarı sendikacılığa izin verilmeyeceğini gösterdi» dedi.

İlerici kadınlar 1 Haziran'da çocuklara şeker ve süt dağıttı

1 Haziran Dünya Çocuk günü dolayısıyla İstanbul' da ilerici kadınlar, okul - larda ve vapur iskelele - rinde çocuklara süt ve şe- ker dağıttı.

1979'un Uluslararası Ço cuk Yılı ilân edilmesi ne- deniyle daha önce çocuk- ların bir dizi istemini dile getiren afişlemeler, gece - ler, seminerler, paneller, düzenlemişlerdi.

1 Haziran Dünya Çocuk Gününde de bir grup ileri- ci kadın, Ortaköy Burak Reis İlkokulunda çocukla ra şeker dağıttı, çocukla - ra kendi sorunları, ve 1979 'un Dünya Çocuk Yılı, 1 Haziran'ın ise Dünya Ço - cuk Günü olduğu anlatıl- dı.

1 Haziran günü Kadıköy vapur iskelesinde de bir grup ilerici kadın çevrede bulunan ve vapurdan inen çocuklara bedava süt da - ğıttı. Kadınların bu hare- keti, çevrede biriken halk tarafından olumlu bulun- du ve ilgiyle karşılandı.

laşan faşistler, Hitler'in SS'le rini taklid ediyorlar. Mahal- le, her akşam «acaba bu ge- ce ne olacak» kuşkusu içinde uykusuz kalırken, yetkililer durumu görmezlikten gelme- yi sürdürüyor.

BALIKESİR

10 demokratik örgüt ve sen dika şubesinin faşistlere kar şı bildirilerini dağıtan genç- lere komandolar saldırdı. Ya kalanan altı komando suçüs tü mahkemeye verildi. Ka - çan bazı faşistlerin arandığı da ilgililerce bildirildi.

KAYSERİ

Kayseri'de kurulu Birlik Mensucat Fabrikasındaki yet ki savaşımı hızlanırken fa - şistlerin baskısıyla zor - la MİSK'e bağlı Türk - Mensucat-İş'e üye yapılan işçiler yeniden Teksif'e dö - nüyorlar. Bu arada Teksif üyesi işçilere baskı yaptığı gerekçesiyle Yusuf Özdemir, Dilaver Ayata, Şaban Akbu- lut'u Reşadiye karakolu ta - rafından kadın işçilerin şikâ- yeti üzerine göz altına alın - dılar.

Bu arada Teksif Kayseri Şubesi sekreteri Mustafa Gü- müş «Kanunsuzlukları ken- dilerine bayrak yapanlar MHP'si ile ÜGD'si ile işçile- rin sendika seçme özgürlüğü nü, Hürriyetini kısmak yok - etmek istemektedirler. Türk Mensucat-İş'le MHP, ÜGD aynı siyasal oyunlar içerisin- dedirler. İşçilerimizi Evlerin- de, işyerlerinde, dolmuşlar - da, yollarda ölümle tehdit ederek Türk Mensucat - İş'e üye yapmaları sökmeyecek - tir. Teksif yine Birlik Men - sucat'ta yetki alacaktır. Misk'in bu işyerlerinde yet ki almasına Kayseri işçisinin müsade ve müsamaha etme- si söz konusu olamaz» dedi.

AFYON

Yıldırım Kemal'de Üniver- site Giriş Sınavı belgesini al- mak için PTT'ye giden Te - celli Dolgun ve arkadaşları, aynı zamanda PTT acentalı- ğını da yürüten Muhtar Hü- seyin Yazılıkaya'nın küfür ve sataşmalarıyla karşılaştılar. MHP eğilimli olduğu bilinen Muhtar, gençlerin kavga çı- kartmaya yanaşmadıklarını görünce, bu defa kaba kuv - vete başvurdu. Olay köy hal- kının araya girmesiyle ön - lendi ve adli makamlara in- tikal etti. Ama tanıkların da durumu açıklığıyla anlatma- larına rağmen sanıklar yine de serbest bırakıldılar. MHP 'li muhtarın, köydeki ilerici öğretmen ve gençlere uzun zamandan beri baskı yaptığı öğrenildi.

Trabzon'da PTT'yi yargıç diye kim atadı

İKD'li kadınların Başba- kana çekmek istedikleri telgrafı PTT kabul etmedi

Yargıç görevini üslenen bazı PTT memurları tel- grafta suç unsuru olduğu- nu öne sürdü

İKD'nin sıkıyönetimce kapatılmasını protesto etmek ve İKD'nin en kısa sü - rede açılmasını isteyen bir telgraf çek - mek isteyen Trabzonlu kadınların telg - raflarını, Trabzon PTT kabul etmeyerek geri çevirdi.

Bundan birkaç gün önce Trabzon postanesinin önünde toplanarak Başba- kan Bülent ECEVİT'e İlerici Kadınlar Derneği'nin kapatılmasını kınayan ve örgütlerinin en kısa sürede açılmasını ta lep eden bir telgraf çekmek isteyen ka- dınlar, PTT memurları çekecekleri telg- rafta suç unsuru gördüklerinden (!) içe- ri alınmadılar. Trabzon postanesi önün- de kuyruklar oluşturan kadınların «siz savcılık mısınız, yoksa postane misiniz, Anayasa ve yasalardan doğan haberleş- me özgürlüğümüzü kullanmamıza yar - dımcı olmakla görevli olan bir kurumun bu hakkımızı engellemesi yasadışı ve suçtur» demelerine karşı PTT memur - ları istediğiniz yere şikâyet edebilirsiniz, karşılığını verdiler.

TÖB-DER şube kongreleri sürüyor.

TÖB-DER'in çeşitli şubeleri- nin olağan ve olağanüstü kong- releri sürüyor. Geçtiğimiz gün - lerde yapılan yeni şube kongre- lerinin sonuçlarını veriyoruz.

ÇANAKALE TÖB-DER şubesi ola- ğanüstü genel kuruul yapıldı. Dört ay önce seçilen yönetim kuruluna Halkçı Eğitimcilerin saptanan ilkelere uymamaları çıkan anlaşmazlıklardan dolayı yönetimdeki Birlik Dayanışma cı öğretmenler istifa etmişler ve ola - ğanüstü genel kurula gidilmişti. Bu defa seçimlere Birlik Dayanışma, Halk çı Eğitimciler, ve ittifak kuran De - mokratik Birlik - Demokratik Merke- ziyetçiler katıldı. Oylama sonucu Halkçı Eğitimciler seçimleri 72 oyla kazanırken, seçimlere tek başına ka- tılan Birlik Dayanışma 45 oy aldı.

AFYON şube kongresi seçimleri- ni Demokrasi İçin Birlik grubu ka - zandı.

TORBALI Şube kongresini 96 oy alan Birlik Dayanışma grubu aldı. Leyla Şahan, Hüseyin Göncü, Ali To- pel, Selahattin Alp ve Tayfun Do - ğan yönetime geldiler.

TİREBOLU şube kongresini seçim lere katılan tek liste olan Birlik Da- yanışma kazandı. Zeynel Gül, Aydın Sezer, Temel Gök, Temel Sezer, Meh- met Sezer yönetime geldiler.

DENİZLİ TÖB-DER şube kongre- sine devrimci öğretmen, demokratik Merkeziyetçiler, Halkçı Eğitimciler, Birlik Dayanışma ayrı listeler halinde katıldılar. Seçimleri Birlik Dayanış - ma kazandı.

NAZİLLİ TÖB-DER kongresini Halkçı eğitimciler aldı.

ŞUHUT şubesinde Birlik Dayanış ma yönetime geldi.

DİKİLİ TÖB-DER'de seçimleri, Demokrasi için Birlik ve Yurtsever Devrimci Öğretmen gruplarının des - teklediği Demokratik Merkeziyetçiler listesine karşı Birlik Dayanışma liste- si 51 oyla kazandı. Veli Şengül, Necati Yavuz, Hüseyin Çelik, Koray Kutlu, Ahmet Kıvrak yönetime seçildiler.

KEMALPAŞA şubesi seçimlerinde Birlik Dayanışma 77 oyla işbaşına geldi.

TARSUS TÖB-DER şube kongre - sinde halkçı eğitimciler seçimleri ka- zanırken 1 Mayıs'ın yasallaşması ve 141-142'nin kaldırılması istendi.

haftanın hatırlattığı...

15-16 Haziran geleneği yaşıyor.

> **O gün bugün genel seçimlerde gerici iktidarlara karşı «Faşizme Hayır» demenin altında ve demokratik hak ve özgürlüklere yönelen yeni saldırılara karşı çıkmalarda, şanlı 1 Mayıs'larda, 15-16 Haziran olaylarının mirası vardır.**

ŞANLI 15-16 Haziran Direnişinin üzerinden dokuz yıl geçti. Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinin bu şerefli sayfasını, o günü yaşayanlar onurla, yeni kuşaklar devraldıkları mirasın kıvancıyla anıyor.

15-16 Haziran olayları, Türkiye İşçi Sınıfının o güne değin eşi görülmemiş bir hareketidir. 15-16 Haziran 1970, işçi sınıfının yüzyıllık savaşım geleneğinin en yığınsal şekilde eyleme dönüştüğü bir sıçrama noktası, kilometre taşıdır. 15-16 Haziranlardan geçen, bu şerefli mirası devralan işçi sınıfı demokratik hakların korunmasında ve genişletilmesinde savaşkan geleneğine yakışan eylem örnekleri verdi. Beşyüzbinlik 1 Mayıs'lar Demokratik Hak ve Özgürlük Mitingleri, DGM Direnişi, bu şerefli mirasın üzerinde yükseldi.

İşçi sınıfının mücadelesinde çok önemli bir dönemeç olduğu için 15-16 Haziranı öncesiyle, onu doğuran nedenleriyle; sonrasıyla, sonuçlarıyla tarih içindeki yerinin belirlenmesi gerekiyor.

15 - 16 HAZİRAN ÖNCESİ DURUM

1960'dan sonra Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi ve tekelleşme hızlandı. Tekelci kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, dışa bağımlılık da iyice arttı. Emperyalist tekellerle içli dışlı olan işbirlikçi büyük burjuvazi 1960'dan sonra sanayi ve yatırımlarına ağırlık verdi. Ancak emperyalizmin reçeteleriyle yapılan sanayi yatırımları, montajcı, tüketim ve ara malları üreten ve iç pazara dönük nitelikleriyle ülke ekonomisini iflasa sürükleyen bir karakter taşıyordu.

Emperyalizmin güdümündeki bu ekonomik yapı, 1974'lere doğru ülke ekonomisini bunalıma soktu. Dış ticaret açığı sürekli büyüdü. Askersel antlaşmalar bütçenin dörtte birinden fazlasını yemeye başladı. Yabancı sermaye ekonominin kilit noktalarını tuttu. Bu arada tekelleşme sermaye holdingler şeklinde örgütlenmeye başladı. Ancak iç tüketime yönelik sanayi, fiyat artışları ve satın alma gücünün azalması nedeniyle tıkanıklıklarla karşılaştı. Dünya kapitalizminin derinleşen bunalımından etkilenmemesi olanaksız olan dışa bağımlı Türkiye kapitalist ekonomisi bunalımdan çıkış yolları aramaya başladı. Tekelci sermaye, bunalımı işçi ve emekçi kesimlerin sırtına yüklemek ve iktidarı tek başına yönlendirmek yolunu seçti. Bu da anti demokratik uygulamalara yol açtı. Birçok yerde ilerici kesimlere toplu saldırılar oldu. İlerici dernekler ve partiler saldırıya uğradı.

1969 genel seçimlerinden sonra, AP «Anayasa Nizamını Koruma Kanunu» diye bir baskı ve terör yasa tasarısı hazırladı. Bu tasarı 1961 Anayasasının getirdiği demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi amacını taşıyor. Aynı zamanda, tekelci burjuvazinin faşizan yanını açığa çıkarıyordu.

İŞÇİ SINIFININ DURUMU

1967'de sınıf uzlaşmacısı Türk-İş'e karşı kurulan DİSK hızla gelişiyor İşyerleri DİSK'e geçiyordu. Sendikal, siyasal, ideolojik savaşım gelişiyordu. Grevler yoğunlaşıyor, işyerlerinde, patronların baskı ve haksız uygulamalarına karşı değişik mücadele yöntemleri uygulanıyordu. Sanayi sektöründeki yatırımların çoğalmasının doğal sonucu olarak işçi sınıfının sayısal gücünü de artırmıştı. Bu işçi sınıfının etkili bir güç durumuna gelmesi sonucunu doğurmuştu. Sendikal mücadelede deneyimler kazanan, gösteri ve mitinglerde ön safta yer alan işçi sınıfı diğer çalışan kesimler üzerinde ve yoksul köylüler üzerinde etkinliğini gösterdi. Köylerde, toprak işgalleri, yürüyüşler olmaya başladı.

Burjuvazi bu gelişmeyi durdurabilmek için DİSK'i boy hedefi seçti. Çünkü, DİSK saflarında verilen ekonomik savaşım yanında siyasal gelişme, bilinçlenme de hız kazanıyordu. Siyasal gelişmenin önünü kesmek isteyen burjuvazi, DİSK'i ve hızlı uyanışı durdurma planları hazırladı. 274 ve 275 sayılı sendikalar, toplu sözleşme, grev ve lokavt kanunlarında değişiklik yapacak olan yasa tasarıları gündeme geldi.

Hazırlanan yasa tasarılarına göre bir sendikanın toplu sözleşme yapabilmek için o işkolunda en çok üyeye sahip olması ve o işkolundaki sigortalı işçilerin yüzde 35'ini temsil etmesi ayrıca yurt çapında örgütlü olması, konfederasyonun tüm sendikalı işçilerin üçtebirine sahip olması gerekiyordu.

Getirilmek istenen bu değişikliklere göre DİSK'e bağlı sendikalar hiçbir yerde yetki alamayacaklardı. Yeni örgütlenen DİSK o zamanlar henüz o nicel güce ulaşamamıştı. Bu da DİSK'in yok olması anlamına geliyordu. Öte yandan bu değişiklik Anayasaya da aykırıydı.

İŞÇİ SINIFI GELENEĞİNİ SÜRDÜRÜYOR

DİSK, gelen tehlikeye karşı derhal önlemler aldı. Yetkili organlarını topladı. Direniş hakkının kullanılması ve anayasal direniş komitelerinin kurulmasına karar verdi. Komiteler kuruldu.

İşçi sınıfı savaşım hazırlıklarını sürdürürken, burjuvazi emellerini gerçekleştirme yolunda adımlar atıyordu.

11 Haziran 1970: Yasa değişikliği parlamentoda kabul edildi.

İşçi sınıfı burjuvazinin saldırısına, örgütlü, kararlı ve disiplinli olarak karşı çıktı...

12 Haziran 1970: DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler basın toplantısı yaparak, ilgilileri ve kamuoyunu uyardı. Ardından DİSK Yürütme Kurulu toplandı.

13 Haziran 1970: DİSK ve üye sendikaların yönetim kurulları ortak toplandı.

14 Haziran 1970: Sendika yöneticileri ve işyeri temsilcileri toplantıya çağrıldı. Alınan kararların derhal uygulamaya geçirileceği açıklandı.

Sınıf neferleri, işçiler, azimli, kararlı bir şekilde sınıflarına yüksek mücadele ruhuyla hazır beklediler.

DİSK'in düzenlemek istediği yürüyüş ve mitinge izin verilmedi.

15 Haziran 1970: Demokratik haklarını korumak isteyen 100 bin işçi İstanbul'da, İzmit'de, Gebze'de meydanlara aktı.

16 Haziran 1970: 100 bin işçi alanlara yürüdü. Sesini yükseltti «İşçiyiz Güçlüyüz», «DİSK, DİSK, DİSK, Biz İşçiler Ölmedik», «İşçiler Geliyor», «Hükümet İstifa», «Bağımsız Türkiye»

Ve burjuvazi haince saldırdı. Toprağa üç karanfil düştü. Toprak ıslandı.. Rengi al'a döndü... Yaşar Yıldırım, Mustafa Baylan, Mehmet Gıdak...

İktidar akşama doğru, İstanbul, İzmit ve Gebze'de bir ay süre ile sıkıyönetim ilan etti. DİSK yöneticileri, birçok işçi, ilerici aydın ve öğrenci gözaltına alındı.

Direniş işyerlerinde sürdü. 131 bağımsız sendika DİSK'i desteklemek için direnme kararı aldı.

Sıkıyönetim toplu sözleşme, grev ve lokavtları yasakladı. İşverenler yoğun tasfiyeye giriştiler. Ancak AP iktidarı bu olaylardan sonra 275 sayılı yasa hakkındaki değişiklik önerisini geri çekmek zorunda kaldı. TİP ve CHP'nin 274 sayılı yasada yapılan değişikliğin iptali için anayasa mahkemesine yapmış oldukları ayrı ayrı başvurular olumlu sonuçlandı. Değişiklik iptal edildi. DİSK işçi sınıfının tek devrimci sendikal örgütü olduğunu en canlı biçimde gösterdi. İşçilerin güvenini kazandı. Büyümesi hızlandı.

Araya giren 12 Mart dönemi bu büyümeyi durdurmak bir yana, işçi sınıfının hızla bilinçlendiği bir dönem oldu.

Sıkıyönetim işçi sınıfının ve tüm ilerici güçlerin kararlı direnci karşısında 1973'ün Eylül ayında kaldırıldı. Bundan sonra işçi eylemleri daha da yoğunlaştı. Grevler, direnişler çoğaldı. DİSK safları sıklaştı. İşçiler sarı sendikalardan kurtulmak için de yoğun savaşım verdiler.

15-16 Haziran olaylarında, bir yanda demokratik hakları gasp etmek isteyen burjuvazi, bir yanda demokratik haklarını burjuvaziye çiğnetmemeye kararlı işçi sınıfı karşı karşıya geldi. Bu bakımdan sendikal savaşım boyutlarını aşan, politik savaşıma doğru adım atan bir savaşım verildi. Bu politik öz, işçi sınıfının politize olma sürecini hızlandırdı. O gün bugün genel seçimlerde gerici iktidarlara karşı «Faşizme hayır» demenin altında, ve demokratik hak ve özgürlüklere yönelen yeni saldırılara karşı çıkmalarda, şanlı 1 Mayıslarda, 15-16 Haziran olaylarının mirası vardır.